

**УИЛЯМ НОЛЪН
СПЕЙС
ЧАСТНИЯТ ДЕТЕКТИВ**

Част 0 от „Сам Спейс“

Превод от английски: Иво Христов, 1992

chitanka.info

I

Изпитвах невероятна скука.

Денят се оказа един от онези дълги, горещи и лениви марсиански следобеди, в които съня те преборва и не знаеш с какво да се захванеш. Трябваше да поработя с машината на времето тип „Сатурн“ — истинска измама, а не творение на техниката — но не изпитвах никакво желание да се навирам в нейната утроба.

Отстрани сигурно изглеждах като разплут пъпеш — краката стоварени отгоре на масата, главата отметната назад и вътре се въртяха мисли, относно придвижването на пясъчния марсиански червей, който възнамеряваше да пресече тавана точно над мен. Хванах се на бас сам със себе си, че ще го направи за не повече от шест минути и ще запълзи по отсрещната стена.

Точно тогава тя влезе.

Към жените си имам свой вкус (когато съм в земния си вид, де): предпочитам две ръце, два крака, две гърди и едни единствени устни, които да целувам. Но нямам особени предубеждения и към зряла триглава венерианка — заслужава си да опита човек.

Тя се спря по средата на стаята и насочи право в мен три чифта студено-воднисти зеленикави очи и чистичкия елегантен парализиращ излъчвател на „Уюбли-Смейтчън 25“. Мигновено забравих за подвизите на достопочтения червей и вежливо, но достатъчно бързо, показах празните си длани вдигнати нагоре.

— Вие ли сте Самуел Спейс? — произнесе тя нежно на три гласа едновременно с трите си гърла. Истинско хорово изпълнение.

Кимнах едва-едва и се усмигнах.

— Ако смятате, да ме ограбвате, то всичко ценно в тази кантора е пред Вас — бутилка вносно уиски, но и тя е вече пълна само до половината. Трябваше да дойдете малко по-рано.

Направих това заявление съвсем спокойно.

— Докажете — предложи тя.

— Какво да доказвам? Че бутилката е полупразна?

Тя поклати трите си глави на три различни страни но в пълен синхрон.

— Не това, докажете, че действително сте Сам Спейс.

— Ще позволите ли? — и като получих потвърждение бавно отпуснах ръцете си. После се изправих, измъкнах чантата си и я хвърлих на масата пред нея. — Тук е всичко: лицензия, кредитни карти и т.н.

— Моля, ръцете върху масата, дланите надолу — предложи учтиво тя. Излъчвателят не трепкаше и както преди минута не смееше да се откъсне от корема ми.

Постъпих, както ме помоли, защото предпочитам да не се разхождам с парализиран стомах. Тя взе документите ми със свободната си ръка.

— Вероятността да са фалшиви никак не е малка — четири очи ме фиксираха, а останалите две разглеждаха книжата ми.

— Не са фалшиви — казах аз.

— Как ще го докажете?

Оставаше ми само да разперя широко ръце.

— Мистър Спейс, изучих подробно биографията Ви. Разкажете ми за себе си, а аз ще преценя дали не лъжете.

Свих плещи и бавно-бавно отпуснах ръцете си.

— Добре, сестричке. Бързо ще Ви прочета общообразователна лекция. Аз съм роден на Земята, работя на Марс, разкошният тъмен тен съм придобил от силните слънчеви лъчи, притежавам твърд дух, бивш ракетен ездач от Старото Чикаго, САЩ. Пиянствах из всички астероиди и лудувах по пътищата от Плутон до пръстените на Сатурн. Скъпите ми родители искаха да изучавам междузвездния закон, но аз си бях по дух свободолюбив и ме привличаха пътешествията и приключенията. Затова тръгнах да скитам по системата. Известно време загубих на Луната, после шест години препусках с блатните коли по Венера, докато накрая предпочетох да се отдам на тази игра за психясали недораслеци.

— Как стана това?

— Прадядо ми бил частен детектив в едно място наречено Калифорния. Подвизавал се в Лос Анжелис, по крайбрежието, но само до земетресението. Той преследвал негодниците на кола с бензинов

двигател — на това място се усмигнах, — и следва да се предполага, че този бизнес е в кръвта ми.

— Продължавайте — предложи тя и не ми оставаше нищо друго освен да се подчиня.

— Не съм особено горделив. Захващам се за всякакъв вид работа, която ще ми позволи да плащам наема за тази марсианска мухоловка — на това място си позволих твърд поглед. — Но не съм самохвалко. Държа на думата си и клиентите ми са доволни. Притежавам разрешително за нервнопарализацията „Смит и Уесън 38“ и досега често ми се налагаше да се възползувам от възможностите му. Не залагам на рулетка, защото веднъж в Лас-Ню-Вегас опитах да спечеля и се лиших от всичко с изключение на кътните зъби. Хоби: якото пиене и нежните жени. Обожавам сърцераздирателните истории, но на никого не прощавам. — тупнах се по бедрото. — Доволна ли сте?

Предполагам, че остана доволна, защото отпусна надолу пистолета си и направи тройна въздишка.

— Трябва ни Вашата помощ, мистър Спейс. Ние се нуждаем от ВАШАТА помощ.

— Кои сте тези „Ние“? — попитах я, облегнах се в креслото си и започнах да прибирам документите си в чантата. На тавана пясъчния червей изпреварваше графика си и аз му пожелах успех.

— Казвам се Исма Питкърн Умани. Още като малко дете съм осиновена от втория ми баща доктор Емануил Куинтас Умани.

— Чудакът учен ли?

— Да — каза тя и кимна с едната си глава. — Той чака вън. Ние искаме да Ви наемем.

— Е, какво пък, нали работя срещу заплащане, сестричке. Двеста соларкредити на ден и, естествено, разходите. Ако се наложи да изляза извън системата — хонорарът става двоен.

Изглежда тя реши, че предложението е подходящо.

— Ние сме съгласни с Вашите искания. Баща ми е преуспяващ човек и ще съумее да Ви заплати.

— Тогава, поканете го да влезе — казах аз.

Тя ми хвърли цял комплект продължителни усмивки и отиде да повика баща си. Слушал бях за него. Преди година „Еърспейнс“ съобщи за сензационните опити на доктора при присаждане на мозък.

Оперираше в луксозна клиника извън рамките на Олд-Ню-Йорк и го смятаха за доста побъркан, но блестящ учен.

И ето, че този човек се появи пред мен — очите му блестяха диво. Той премина през стаята и като се полюляваше, се приближи до масата ми, а дъщеричката му ситнеше след него и въртеше трите си глави.

— Ехе, какво славно момче — заговори той с ирландски си акцент, наведе се над масата и яко ме хлопна по рамото. Лъхна ме миризма на евтино уиски. — Ти да не си случайно от Дъблин, приятелче?

— Не съм ирландец — отговорих аз.

— И татко също — увери ме Исма. — Затова пък сегашното му тяло е ирландско.

Погледнах я изумено и сигурно видът ми е бил доста тъп.

— Понастоящем той обитава тялото на ирландец-пияница. А предишното — бе на пияница уелсец. Папа обича колоритните тела.

Това се отрази добре на мисловната ми дейност.

— В такъв случай, предполагам, че идеята за присаждане на мозъци е осъществена благополучно.

— Разбира се. Това няма нищо общо с някои налудничави идеи. Мозъкът на папа досега премина през много тела. Всъщност, ние сме тук поради тази причина.

Татенцето се пресегна да докопа единственото ми съкровище.

Аз се завъртях в креслото си и изпълних околното пространство с рязък механичен писък, докопах бутилката уиски и погълнах порядъчно количество течност, при което усетих, как по жилите ми пробягна истинска гореща вълна от темето до петите.

— Повярвай ми, душичке, само дяволът е способен да изгаси жаждата на този достоен човек — унило произнесе доктор Умани и ме изгледа кръвнишки с ирландските си очи.

— Не му давайте нито капка — предупреди ме Исма. — Татко се налива с алкохол по целият път до тук още от Луна-сити.

Прибрах бутилката. Исма се разположи на най-удобния диван за клиенти. Непосредствено под трите и глави се очертаваше отлично земно тяло, закръглено като дюните на марсианските пустини. Плътно прилепналите дрехи изглежда бяха пооблекчили кредитката на професора и подчертаваха дългите и плътни бедра. Тя притежаваше

пълния набор ръце и крака, които така обичах, а пухкавите ушенца сякаш бяха направени за нежно ухапване. Никога не пропусках случая да го сторя, ако само се появяваше наблизно.

— Кажете ми какво трябва да направя? — попитах аз.

Тя тихо отговори:

— Работата е съвсем лесна. Ние искаме Вие да...

Докторът, който бе успял да задрема на кушетката ми, изведнъж се изправи и към небето полетя юмрук с гневна закана.

— Ей, ей, изглежда те отново са вече тук!

Трите лица на Исма прибледняха едно след друго, като се започна от лявото.

II

От хола се донесе тропотът на бягащи мъжки крака. Пистолетът ми „Смит и Уесън 38“ се намираше в касата, където го бях захвърлил да почива сред папките с делата. Но Исма вече държеше на мушка вратата със своя калибър 25.

Пантите изкочиха от гнездата си с жален трясък и вътре нахлуха трима мускулести Луни и започнаха да стрелят по нас с усилен микролазери тип „Сийдли-Армстрънг 45“. Гмурнах се под масата и повлякох след себе си Исма, но с нищо не бях в състояние да помогна на доктора. Хлоп, хлоп, хлоп. Три лазерни куршума с мокър плясък попаднаха в гърдите му.

Докато въртях диска на касата и се опитвах да измъкна заредения си калибър 38, бедният Умани хъркаше на пода и постепенно преминаваше в другия свят.

— Свещеник — хленчеше старецът. — Извикайте свещеник. Дайте възможност на неопетнената ми душа да премине през бисерните врати, като се пречисти от греховете на плътта.

— Стига си блял като глупава овца! — избухна Исма и се наведе над него. — Прекрати да хленчиш и ме слушай внимателно. Следващият готов ли е?

Доктор Умани я погледна. Бузите му трепереха.

— Корабът... Втората каюта от края — на това място очите му се замъглиха.

— Отива си бързо — казах аз.

— Няма никакво значение — каза Исма. — Остани с него, докато се върна. Ако Луните се върнат, застреляй ги.

Преживял бях своята част от неприятностите на лунните главорези, така че нямаше да се огорча особено, ако трима от тях получат заслуженото си.

— Накъде се разбърза?

— Отивам на покрива, там е паркирал корабът ни и само след секунда съм отново тук.

Направи малка грешка в преценката, потрябвах и цели три минути преди да се върне, влачейки след себе си отпуснатото тяло на слаб чернокож човек. Постави го до баща си.

— Сега няма време за въпроси — тя разпусна косите на две от главите си. — Гледайте, дали не идват луните. Аз съм заета.

Тя извади светкавично медицинска чанта и я отвори. Не съм спец по хирургия, но познах сред инструментите мозъкорежа. Тя го включи и акуратно изрязва темето на доктора. После бръкна вътре и извади внимателно голям яйцеподобен цилиндър.

— Подръж го за малко — каза тя и ми го протегна.

— Какво е това?

— Татко — каза тя. — Разбира се, татко.

Вгледах се в този цилиндър, на пипане беше твърд, а иначе създаваше впечатление за нещо прозрачно с голяма дълбочина, в която сякаш пулсираха червеникави отблясъци.

През това време Исма бе разтворила главата на черния мъж, взе от мен цилиндъра и ловко го намърда в появилото се пространство. После с привично движение прилепи отрязаното теме и с помощта на бързошивателя кожата се превърна в едно къдраво цяло килимче.

— Видяхте ли? — каза тя и трите и уста дяволито се усмигнаха. — Всичко е готово.

Слабият черен мъж седна на пода и почеса черепа си. Той се захили право в очите ми и запя някаква песничка:

*— В мината бедно момче
копае лунно въгленче.
Белият плаща изтъркан грош,
черният е разпран галош...*

— Дявол да го вземе, какво става тук? — поисках да ми обяснят. Тя намръщи повечето си вежди и тъжно въздъхна.

— Нима не Ви е ясно?

— Нищо не ми е ясно — казах и аз.

— Боже... Мозъка на татко го пресадох в тялото на този черен джазов певец — изписахме го направо от нашия филиал в Ню-Олд-Ню-Орлианс. Папа винаги е обичал този жанр музика.

— „Цял ден робувам, цял ден слугувам“ — пропя отново доктор Умани.

— Той знае ли, кой е? — поинтересувах се аз.

— Естествено — каза Исма. Тя пъкна бялата си ръчичка в разтворената черна лапа. — Татенце, ти по-добре разкажи на мистър Спейс, защо решихме да го наемем.

— Кой възразява? — каза доктора и диалекта му заприлича на един ранен и южен от западното крайбрежие, но и той не можеше по колорит да се сравнява с ирландския акцент. — Какво ние правим, сменяй последно тяло. — той се блъсна с юмрук в гърдите. — Аз вътре. Резерва на Марс повече няма. Лоши хора пращат Луни стреля беден черен човек и ако не наема бял човек детектив, то лоши хора мен стреля — той впери в мен жълтъците си. — Ти захващаш ли?

— Не съвсем.

— Баща ми изпълнява на Марс жизнено важна работа и затова трябва да остане жив. Враговете му искат да го убият, защото тази работа представлява опасност за тях.

— Какво представлява тя?

— По-добре да не задълбаваме — каза тя сухо. — Работата която Ви предлагаме е елементарна: искаме да наемем телохранители. Вие трябва да съпровождате пратка замразени тела от Олд-Ню-Йорк до пристигането им тук на Марс в Мехур сити. Животът на татко зависи от броя на запасните части, иначе казано тези тела.

— О, йеас! О, йеас, йеас, йеас, йо, йей, така е — потвърди черният доктор.

Зачуках с пръсти по масата. Логиката в тази работа изчезна някъде, но къде, така и не разбрах. Аз обичам всичко да е ясно, разбрано и подредено.

— Слушайте — казах аз. — А не е ли по-добре, ако ме наемете като лична охрана на баща Ви?

— Това пък, защо?

— Да не го застрелят случайно.

— Сигурно ще го застрелят — увери ме прелестната дъщеричка. — Враговете на папа са много упорити. Те непременно ще му видят по някакъв начин сметката, но аз ще бъда до него и ще се погрижа мозъка му веднага да бъде трансплантиран в ново тяло.

— Но те ще се опитат и теб да премахнат.

— Вече се опитаха и то няколко пъти, но моята необикновено дебела, яка и поглъщаща всичко венерианска кожа не се поддава на оръжията им. Поне засега. Разбира се, съществуват най-различни начини да ме убият и те скоро сигурно ще опитат някой от тях, но аз не се боя. Искам само едно — да преживея още малко и да видя, как ще се осъществи татковия експеримент.

— Звучи доста необикновено — замърморих аз. — Не може ли някой друг да охранява телата на баща ти?

— Съвсем неу, съвсем неу, съер! — възкликна доктора, заизвива тяло, затанцува около мен, като тресеше глава и гръмко се смееше. — Ти един, изпълниш тази наем-заем работа. Никой, ама никой не може помогне стар негър! Само ти!

— Татко има предвид вашата анкета, мистър Спейс. Вие сте смел човек, енергичен и целеустремен. — шестте зелени очи сияеха меко. — Ние двамата почувствувахме веднага, че само Вие сте в състояние да докарате новите тела на татко без да ги заплашва нещо. Съгласен ли сте?

Направо бях поразен от трепета, който прозвуча в гласа ѝ.

— Добре, сестричке. — казах аз. — Кога трябва да започна?

— Татко е наредил вече, до половин час, да ви качат на един кораб и с него да отлетите за Земдрум. Там се качвате на Рейс 12–05 в 08.00 от Мехур сити за Олд-Ню-Йорк, така че имате достатъчно време да опаковате 38-и калибър и бутилката скоч уиски.

— Откъде сте били толкова сигурни, че ще се съглася?

Погледът ѝ отново се смегчи.

— Аз бях напълно сигурна, че ще се съгласите, мистър Спейс. Ако добре си спомняте, какво разказахте за себе си, то Вие имате склонност към трогателните истории — отчетох този факт и...

— Казаното не можеш си върна, но как стои въпроса с парите, не работя на честна дума, предпочитам в брой, да видя цвета на соларкредитките ви.

Тя измъкна цяла пачка от чантата си и ми я подаде.

Повдигнах горната усна и свирнах през отсъстващия зъб, после преброих парите.

— Прекрасно!

— Приятно пътешествие, мистър Спейс — каза доктора, забелязах, че негърският диалект изчезна и сега гласът му бе отново

културен и професионален. — Бъдете сигурен, дъщеря ми не преувеличаваше, когато Ви разказа за неприятностите ни. Тези тела трябва да пристигнат изправни, иначе няма как да продължа работата си. — Той вежливо се усмихна. Черните му очи заблестяха. — Мога да кажа — дори успешното съществуване на човечеството.

Нищо не отговорих.

Работата си е работа и се радвах, че имам с какво да се занимавам.

III

Докато извършвахме полета Марс-Земя на кораба „Президент Агню“, направо се чувствах гол — на борда бе забранено да се носи огнестрелно оръжие и моя пистолет калибър 38 бе прибран на топло в касата чак до самото кацане. Казаха ми, че мога да си издействам специално разрешение, когато полетим обратно, но сега се изкачих по стълбичката без нищо под ръка.

Гол сред тайни врагове... Е, не съвсем. Познавах перфектно седемнадесет различни техники за ръкопашен бой в Слънчевата система и бях в състояние да счупя стеблото на малка елха с двоен удар от полулетеж, като предварително на краката ми имаше гуменки. Веднъж си счупих пръста, когато се опитах да го сторя бос.

Аз стоях в коридора до двойка млади марсианци, страстно прилепени един до друг в положението норкс, което се явява висшето им секс-ниво, благодарение на което те изпитват за кратко време силно удоволствие, а вие простите хора не можете. На борда на звездолета това е забранено, защото секс-ефектът се постига с просто опипване. Нищо ненормално, но ме нервираше.

Усмихнах се. По дяволите, Спейс, ти на стари години се превръщаш в неприятен мърморко, щом двойка възбудени марсиански недораслечета са в състояние да те изкарат вън от нервите. Отпусни се, поспи известно време, защото обратния полет може да се окаже доста уморителен.

Почти бях задрямъл, когато усетих една ръка на рамото си. Обърнах се с полуход настрани и паднах на коляното си, като мигновено заех бойна стойка.

— Опитайте се да направите нещо подобно на кораб без сила на тежестта и ще си блъснете главата в тавана — раздаде се съчувстващ глас. — Винаги ли сте толкова нервен, мистър Спейс?

Земно момиче. Години — приблизително двадесет. Висока и пищногръда. Горните крайници и цицките поразголени в съответствие със земната мода. Червеникавите и коси, дълги до талията бяха

обсипани с диамантен прах и миришеха на английска калуна. Смяната с лунните простаци, побъркани на темата убийста, бе приятна, но реших да не разговарям за тях. Само попитах откъде знае името ми.

— Капитан Шърли бе така добра да ме осведоми — каза девойката. — Обясних ѝ, че ми е крайно необходима помощта на частен детектив и тя ми помогна.

Колко е логична, помислих си унило. Не вярвам на космически капитани-жени. Те обичат да сплетничат на всички възможни места. По мое време, когато бях ездач на онези галоши, нито една особа от този пол не би стигнала до офицерски чин. Но тези времена отминаха.

— С нищо не мога да Ви помогна — казах и, като се успокоих. — Тук съм по работа.

— Вие сте ми нужни временно, да ме съпровождате — започна да ме убеждава тя. — Трябва само да стигна от този кораб до квартирата си в Олд-Ню-Йорк. Близко е до центъра на Южния парк. Нима няма да имате възможност да ме изпратите?

— Имам билет за „Президент Рейгън“. Още днес вечерта се връщам в Мехур сити.

Тя се усмихна и седна през едно място от мен.

— Но този „Рейгън“ няма да се отлепи от мястото си няколко часа. Аз често летя на него и знам, че той има обичай да закъснява с отлитането. Вие имате сума време да ме закарате в къщи.

— Защо Ви е нужен придружител? — казах аз и се вперих в цицките ѝ. Една от тях ми намигна. Тя бе облякла отгоре им сензоконтактор, който предизвикваше този ефект. Мигащите цицки успяват да привлечат земните мъже в дванадесет от тринадесет случая. Тя играеше с открити карти.

— Един опасен индивид заплаши да ме убие, когато напусна кораба — каза тя.

— Какъв е този индивид?

— Наричат го Танам Хуханг. От кучешките планети. Открих, че е привлекателен и половин година делихме едно легло. Но ми омръзна и се прехвърлих на триполово сношение със съюза на контрабандистите от Нептун. Точно преди това се занимавах с нещо подобно с търговците на сопранови гъби от Голямата мечка.

— Охо! — казах аз и подсвирнах. — Вие умеете добре да се подреждате, госпожице.

Тя се намръщи.

— Аз съм сексуално латентна, ако това ти говори нещо. Но нима днес не са така всички земни момичета?

Аз се усмихнах на намигащата ми лява цицка.

— Вие ме туширахте, сестричке. И какво стана по нататък с този тип Танам Хуханг?

Тя подсвирна и намръщи прелестното си носле.

— Той е само един неудачник. Научил, че се връщам на Земята и заплаши, че ще ме убие, веднага щом се приземим. Предполагам, поради ревност. Ако Вие сте до мен, той няма да се реши.

— А после? — попитах аз. — Когато си отида?

— Тогава ще нося личното си оръжие. Но то е в къщи. Тук на кораба не ни се разрешава да го носим. Капитан Шърли е много строга в това отношение.

— Знам — и се потупах по пустия кобур. — Калибър 38 е на сигурно място.

— Ще ми помогнете ли, мистър Спейс? — очите ѝ сияеха като звезди и от тях сякаш припламваха елмазите в косите. Видът ѝ беше направо трогателен.

— За втори път през последните дванадесет часа жени ме молят за помощ — казах аз. — Да ме вземе дявол, ако откажа на намигащите цицки!

Тя се разсмя и се метна на колената ми.

— Казвам се Никол и искам да те съблазня.

Устните ни се сляха с дълбоко проникване на езици, нейният бе така горещ, че би могъл да отлепи мазилката от много земни стени. Марсианците до нас вдъхновено се опипваха и нищо не забелязаха. Казано честно, от този момент нататък и аз престанах да поглеждам наоколо...

При кацането нямахме проблеми. Прибрах си калибъра и наредих на Никол да не излиза от кораба, докато не огледам околностите. Тя подробно ми описа Хаханг, но то не ми трябваше особено. Мъжете от кучешките планети направо просветват в тълпата. Нима ще пропуснеш да забележиш някой тип висок десет фута и с щръкнали оранжеви и мъхести уши.

— О'кей, наоколо е чисто — уверих я аз. — Но не се отделечавай от мен. Ако той все пак се появи, аз ще се справя с него.

Тя ми подари най-прелестната си усмивка и се прилепи плътно към тялото ми.

— Вярвам, че ще се справиш с когото си искаш, мистър Спейс.

Магнах на едно аеротакси и седнахме в него.

— Наричай ме Сам — казах и аз.

— Затова именно исках да те помоля — каза тя и направи гримаса. — И ти мен също Сам.

— Но ти каза, че те наричат Никол? — и удивено намръщих вежди.

— Средното ми име е Саманта и момците бичета ми казват Сам.

— Сестричке, аз не съм твое момче биче. За мен ти си оставаш само Никол. Доколкото знам, това е френско име.

— Мама се родила в Париж и аз съм прекарала там голяма част от детството си. Татко е от Новото Западно крайбрежие на Америка, от Санта-Фе.

— Колко е прекрасно — казах и кимнах.

Така беседвайки си леко и неусетно стигнахме квартирата и която поглеждаше към Центъра на Южния Парк.

Ние се изкачихме по тръбопровода и тя постави длан върху вратата, докато аз я прикривах в случай, че онзи тип от кучешките планети се появи. Очаквах го и бях готов.

Но се оказах неподготвен за нещо друго, мълниеносния стриптийз на Никол, щом тя се оказа вътре. Преди да мигна и тя бе така гола сякаш току-що се бе родила. Гладкорозовата престъпна земна плът направи всичко на което бе способна — разтворих длан, 38-и падна на пода и се нахвърлих върху нея.

И тогава небето рухна. В черепа ми нахлуха с рев златни и червени ракети и пропаднах в дълбокия космос — черен и безкраен.

IV

Черно — червено.

Черно — червено.

Синьо... премина в жълто-сиво. Ярка и режеща жълтевина. Замигах и сбръчках вежди. После вдигнах ръка да се закрия. Оказа се, че лежа на пода в апартамента на Никол точно в средата на ослепителен кръг слънчева светлина. Изправих се с пъшкане и погледнах навън през прозореца. Централния парк си играеше със сенките, което ми подсказа, че вече е порядъчно късно.

Бях изпуснал „Рейгън“. Телата на доктор Умани ще заминат сами за Марс и по пътя, без съмнение, ще бъдат... хм... повредени. Сочното маце с намигващи цицки ми изигра най-старият номер на света и аз като последен глупак се хванах на него.

Докопах калибъра си (38-и) и проверих дали е зареден. Дори не бяха го докосвали. Пъхнах пистолета в кобура и побързах да разкъсам опаковка главоизцелител, без която не минава нито един частен детектив. Погълнах съдържанието на две ампулки като грахчета. Пронизваща болка премина по кожата и костите, но постепенно изчезна заедно с тази в главата.

Пет секунди по-късно отново бях аз самият!

Набързо претърсих помещенията. Никол я нямаше и това никак не ме учуди. Не се надявах, че ще се разхожда наоколо и ще чака да прогледна.

Очевидно тя работеше за тайфата, която не искаше доктора да успее. Странния чудак скоро ще бъде мъртъв, защото ще се окаже без запасни тела за мозъчното превключване. А Исма сигурно също ще убият. Всичко отиде по дяволите и затова съм виновен само аз, поддадох се на примамката и тръгнах като вол в кланицата.

Обискът не даде нищо съществено. Никол не бе губила време — дрехите ѝ бяха на мястото си. На куфара открих името Хармсуърт и нищо повече. Никакви снимки, никакви писма, лични или интимни,

тази жена бе направо чистичка и след себе си не бе оставила нищо, което да подсказва за връзката и с някаква банда или организация.

Тръгнах си, но преди да изляза от сградата подробно разпитах управляващия, като се стараех да не изпусна и най-малкия шанс да узная втория адрес на миличкото ми гълъбче.

— Не — промърмори служащият, един унил човек с вдлъбнати жълтеникави бузи. — Страхувам се, че с нищо не мога да ти помогна, мис Хармсуърт не ни остави друг адрес. — после добави с усмивката на скелета. — Тя тя живее тук цели двадесет години.

— Не е възможно — казах аз. — Тя е не по-стара от двадесет и пет. И ми каза, че е израснала в Париж.

Чиновничето се смути и размаха отпуснатата си ръка.

— Тук живее само една Хармсуърт, нарича се Емили и е на седемдесет и шест години. Последния си любовник загуби малко след като се пресели при нас. Върху него падна аеротакси. Печален нещастен случай. Ако желаете да оставите бележка на мис Емили, аз ще се погрижа да я получи. Сега тя се разхожда с кученцетата си. Много ги обича.

— Ти през целият ден ли беше тук? — заинтересувах се.

Отговори, че е бил дежурен.

— А не си ли видял да излиза една червенокоса девойка, една такава красива, може би не сама, а с някакъв мъж?

— Не, денят бе напълно спокоен. Излезе само мис Емили с кученцетата си. А сега бъди така добър...

— Имате ли черен изход?

— Естествено — отговори тази кльоцава кокошка. — Но през деня е заключен.

— Може ли да го проверим?

— Елате — каза той.

Нещата изглеждат и него объркаха. Как е могла тази девойка и възлюбения приятел да минат край това старо перде без да ги забележи? Очевидно те са използвали жилището на Хармсуърт само да ме примамят, но откъде Никол е знаела комбинацията на дланта? И още, къде е била мис Емили, през времето, когато съм се въргала на нейния под? Може би и тя участва в комбинацията? Но за последното се съмнявах. Фактите не го потвърждаваха.

* * *

Отидох до космопорта и проверих на линиите Марсорейс, дали не се е случило нещо с „Рейгън“ по пътя до Мехур сити. Подготвен бях да чуя, че се го взривили или нападнали пирати, но ми казаха нещо къде по интересно.

— Моля за извинение, сър, но такъв кораб няма по маршрута Земя — Марс. — съобщи служителят на гишето. — И освен това, досега не съм чувал за кораб с подобно име. Вчера само „Президент Уолъс“ е напуснал червената планета.

— Слушай бе, чучело такова — изкряхах от бяс. — Казвам се Самуел Спейс и имам билет до Мехур сити. Провери до кога му е срока?

Той студено ме изгледа и после се задълбочи в дълъг списък на пътници.

— Не виждам някой да е направил резервация за Марсолиниите на ВАШЕТО име, мистър Спейс.

Беше ми доста тежко и затова направо го предупредих.

— Не зная каква още глупост ще ми изръсиш, но аз ще я преглътна. Или ти не търсиш, както трябва, или данните ти са пълна дивотия. Аз сам поръчах билет за съпровождане на няколко замразени тела на борда на „Президент Рейгън“ за доктор Емануил Умани на Марс. — направих кратка пауза, през която си поех по-дълбоко въздух и оправих дишането си. — Не ми казвай, че нищо не си чувал за този кораб.

Дяволското перде като на забавена снимка повдигна вежди.

— Какво толкова пък, слушах за този доктор. Разбира се. За него пишат всички весници.

— Нищо не разбирам.

— Убит е преди два земни дни в Мехур сити. Той е ползвал чуждо тяло, но по анализите на мозъка са идентифицирали личността му. В престъплението са замесени трима лунни гангстери.

— Достатъчно — казах аз.

— Те са пречукали и усиновената дъщеря на доктора, мис Исма Умани, а също и един бизнесмен с когото те са били свързани.

— Можеш ли да си спомниш името му?

Той прехапа усни и се съсредоточи.

— Почакай малко, сега... — сети се той по едно време, — къде се запиля този весник? Аха, ето го — и ми подаде сгънатото парче хартия.

Прочетох съобщението и въздъгнах.

— О'кей, напиши ми билет за най-близкия рейс до Марс.

— Радвам се, сър, че се решихте.

Предстоеше ми посещение на едно погребение.

* * *

Застанах пред тялото в пласмасовия пакет и се вгледах: здраво момче бе този юнак, с неговите мускули, висок ръст, белег на дясната буза и плътно прилепени устни. Изглеждаше на не повече от тридесет години, косите му още бяха напълно черни, а веждите гъсти и сплетени. Това сурово лице бе видяло доста неща през краткия си живот, носът бе сплескан, а ушите порядъчно раздърпани.

— Лошо, Сам, лошо — казах аз. — Ти не беше лош човек.

Това, без никакво съмнение бях аз. Очите ми бяха затворени, но това бяха моите очи: тъмни, дълбоки и жестоки, както и устата. Познах дори евтиния си сив псевдокостюм. Бях го купил на Уран от количката на дребничък вехтошар — ястреб с шест ръце и нито една капчица съвест.

— Приятел ли бяхте с покойника? — попита ме разпоредителката с ласкав поглед, който се стараяше да изглежда достатъчно съчувстващ.

— Заедно израстнахме в Старото Чикаго — казах аз. — Но ние отдавна не се бяхме виждали и аз едва днес прочетох за смъртта му. Реших да дойда и да окажа последна почит.

— Колко благородно от Ваша страна. Уверен съм, че мистър Спейс би одобрил такъв жест. Той харесва ли Ви?

— Ха?

— Имам предвид нашата работа. Лицето му е така спокойно и умиротворено. Когато ни го предадоха беше нещо ужасно.

— Изглежда като жив и напълно здрав.

Ласкавата дама кимна и продължи:

— Действително, оформянето и представянето на покойника е необикновено изкуство... Трябва да спомена, че в днешно време, това изкуство не се оценява както трябва.

— Напълно съм съгласен, госпожо — казах аз. — А успяха ли да хванат престъпниците, които така са го изстудили?

Тя поклати тъжно глава.

— Не, още са на свобода — въздъхна и почервения. — Ние подготвихме мис Умани и баща ѝ за показ. Не желаете ли да ги видите?

Тя се приближи до мен и очите и станаха влажни и любопитни.

— Как се казвате, сър?... За списъка на посетителите.

Носех фалшиви мустаци, а истинския ми нос ме засърбя. Не се стърпях и се почесах, без да скривам раздражението си.

— Хамит — казах аз. — С едно „т“ накрая. Доста често го пишат неправилно.

— Разбира се — каза тя и внимателно записа фамилията. — Само едно „т“ на края. Къде ще се настаните, мистър Хамит? В Мехур сити ли?

— Защо не и там.

— Тогава службата в местната катедрала ще Ви хареса. Ние изпращаме покойниците с почит на високо ниво.

— Уверен съм в това — казах аз. — Но сега трябва да ви напусна. Нали знаете, какви са нашите объркани времена.

— Напълно съм съгласна, сър — тя кимна и изчезна зад завесата. Хвърлих последен погледна бедния Сам.

— Млекопитаещо такова — казах му аз. — Трябвало е да държиш 38-и калибър между куфарите.

Очите му дори не трепнаха и продължи да изглежда умиротворен.

V

Най-после въздъгнах с облекчение, знаех какво бе станало и освен това имаше един човек, който би могъл да ми помогне. Когато го бях видял последен път, той живееше непосредствено под музея на Изкуствата в Старото Чикаго.

Тръгнах натам.

Древните лъвове на входа се вгледаха в мен, докато изкачвах мраморните стъпала. Тези пластоотпечатъци не бяха така величествени както оригиналите, но те къде по-лесно се почистваха отколкото гранитните лъвове. Когато бях малък, камъкът попиваше калта в порите, а сега копията им бяха съвършено непоемащи.

Пред входа ме спря пазача.

— Затворено е — каза той. — Ела утре.

— Не идвам, да зяпам колекцията ви — казах аз. — Трябва да видя Натан Оливър. Нали още живее тук?

Бабаита кимна недоволно.

— На долния етаж. Той се води за постоянен реставратор. А ако ме питаш мен, твоя човек търси някакво спукано гърне.

— Никой не те пита — изграках. — Мога ли да го видя?

— Очаква ли те?

— Не, но ние се познаваме добре. Кажи му, че на входа е Сам Спейс.

Той изчезна във входа, а аз докато чаках, отидох до пластмасовите лъвове и започнах да ги потупвам по задниците. И все пак бих предпочел да са гранитни.

Когато пазачът се върна, очите му бяха изцъклени.

— Е, какво ти каза? — запипах спокойно.

— Той... а, каза... че ти не можеш да бъдеш!

— Защо?

— Защото си мъртав!

— И какво значение има това? — изръмжах аз. — Пусни ме да говоря с него и всичко ще оправя.

Тръгнах напред. Той се дръпна крачка назад, извади излъчвател 22-и калибър и го насочи към мен.

— Струва ми се, че ти...

Повече не успя нищо да каже. Приложих „летящо подсичане“, левия ми крак избих 22-и от ръката му, а юмрукът ми на дясната ръка изпомпи въздуха от тялото му. Приспах го с дръжката на моя пистолет и се запусках по стълбите към долния етаж. И по пътя отлепих фалшивия си нос и гъстите мустаци.

Оливър, по собствено име Натан, направо посивя, когато ме видя — челюстта му увисна, а устните затрепераха като на заяк.

— С-с-с... — той не успя да произнесе името ми.

— Не съм привидение, не се бой — захилих се аз. — Аз съм старият ти приятел Сам Спейс, в плът и кръв.

Той още не можеше да повярва.

— Но весниците... Видеорепортажите... Те съобщиха за смъртта ти... Ти не можеш да бъдеш жив!

— Аз наистина не съм жив. Чакай, де... Поне един от мен не е жив. Застреляха го на Луната в Мехур сити.

— Тогава ти си негов брат близък?

Отново се разхилих.

— В известна степен си прав. Ако се отпуснеш и престанеш да ме зяпаш така, като патка на мъртва глава, ще ти разкажа всичко.

Влязохме в стаята на Оливър и се хвърлих в плюшения фотьойл. В жълтия си празничен халат Нат приличаше като камбанка, а жълтите му крака в сравнение с внушителните мраморни плочи на пода изглеждаха изумително малки.

— Ти винаги обичаше да ходиш бос по мрамора — започнах да си спомням. — Ти, стари патоко Нат, си единствения в този свят, който може да ми помогне.

— Първо ме убеди, че не съм полудял! Убеди ме, че ти не се безумно видение, изпратено от космическия Господ поради греховете ми.

— Аз съм само Сам — казах му. — Или един от Самовците, някои от нас са живи, някои са мъртви. В настоящето твоя свят е загубил един от тях и затова дойдох при теб. Искам да си отида!

— Къде да си отидеш?

— Да си отида в моя свят. Този е твой, а не мой. Не ми подхожда, Нат.

На това място опасенията му изчезваха. Захвърли настрана кърпата с която се прикриваше и размърда в креслото тлъстото си тяло.

— Ако ти е необходимо нещо, то това е нещо за пиене, уиски, и то чисто, без сода, доколкото си спомням.

— Правилно си спомняш.

Той ми наля конска доза. Погълнах я на един дъх. Скъчът загрея вътрешностите ми, както ракетното гориво дюзата. Ние се настанихме на масата и аз накратко му разказах приключенията си.

— Триглавата от Венера ме нае да охранявам багаж със запасни тела. Преди да се заема с тази работа, ме съблазни едно маце с намигащи цицки. Тя ме нави да я изпратя до квартирата и в Олд-Ню-Йорк и там ме халосаха яката, после без да усетя, ме изпратиха в твоя свят.

— С каква цел?

— Да изляза вън от играта — сигурно си имат някакви съображения. Затова те са разменили местата на паралелните вселени.

Оливер се заинтересува, стана, отиде до бара и донесе още скоч. Докато се опитвах да потъна в уискито, той обмисляше положението.

— Ти си дошъл при мен, защото смяташ, че аз мога да те изпратя обратно.

— Отгатна, Нат — казах аз. — Когато се познавахме в моят свят, ти се занимаваше в музея, възстановяваше стари филмови ленти, но хобито ти бе пространствената телепортация. Ти умееше да изпращаш дървета и храсти в другите измерения. Но сега не съм сигурен, че и в тази вселена ти имаш същото увлечение. Но ти можеш да се опиташ.

— О, действително манипулирам времето и пространството — увери ме той. — Преди седмица в съседната вселена успешно се появи горила. Със самците на тези животни винаги си имам затруднения, но...

— С хора пробвал ли си?

— Още не — очите му блеснаха. — Ти ще бъдеш първия.

Отидохме в работния му кабинет, цял застлан с кинематографични експонати, които съставляваха музейната колекция. Секции полувъзстановени студийни декори се въргаляха навсякъде по пода. Гледаха ме десетки плакати с ликовете на знаменити кинозвезди.

В ъгъла се намираше голям гумен камък, а до него се издигаше стръмен гумен склон. И двата предмета бяха изподраскани и шумящи.

— Отдавна прелиствам тези временни забавления — каза Нат, заобиколи кинотворческите съдини и ми показа пътя в лабораторията. — Най-забавно в цялата ти история, е че са те преместили — и се заля в смях. — Как само са се пошегували със стария беден Нат!

— Има едно нещо което ме тревожи — признах си аз, — това е, че Вселените могат да бъдат безброй и в тях Нат Оливър не винаги ще има хоби пространството и времето, а не че в тях аз ще си избира някоя друга професия освен частния детектив. Какво ще стане с мен ако попадна в една от тях?

— Действително би могло да се случи. Но най-близкия до нас космически поток е почти идентичен с нашия. Някаква разлика може да се появи, но основните условия са фиксирани. Щом и тук си работил срещу заплащане, тогава да предположим, че сме на главната линия, което прави твоето завръщане значително по-лесно.

Лабораторията на Оливър бе изпълнена докрай с различни тръби, цилиндри, затворени съдове, копчета и изобилна растителност: мънички дръвчета, храсти и разнообразни папрати. На един клон закачих самото си.

— Ела тук, Сам — каза Оливър.

След тези думи, той махна саксията с петунята от високото с коническа форма вместилище и ме покани да вляза.

— Заеми мястото на петунята — инструктира ме той. — Бях решил нея да изпратя, а сега ти поемаш този път.

— Надявам се, че знаеш, какво трябва да правиш — казах аз. Това намерение изведнъж ми се стори рисковано и започнах да изпитвам все по малко доверие в разплутия дебелак. Ако той нещо обърка, аз мога да се окажа, където зарът се завърти. И може следващия Нат Оливър въобще нищо да не знае за някакви си там паралелни вселени.

— Не се бой — утеши ме Нат и започна да върти малки пробляскващи дискчета на страните на металическия конус. — Аз ще те върна в къщи и ти дори няма да мигнеш. — после ме погледна внимателно. — Когато се събуди в тази вселена, колко часа беше? Спомни си, това е много важно.

— Точно 08.00. Сверх със сенките на дърветата, те досега не са ме лъгали.

— Хм... а когато те нападнаха? Имам предвид в твоя свят?

— Сега ще пресметна. Напуснахме „Агню“ в 16.00 и взехме такси. Пристигнахме в Централния парк точно в 16.20.

— Великолепно — пробля дебелият приятел. — Ще те изпратя точно където трябва. Много по-лошо щеше да бъде, ако не знаеше времето.

— Слушай, как тези проклетници са успели да ме прехвърлят тук? Аз не видях в стаята никакви железни предмети, свързани със времето и различните измерения.

— Трябва да са имали някакъв портативен апарат, по-съвършен от моя. Това чудо, в което се намиращ, само изглежда така зле, но работи, поне смятам, че наистина работи.

— Дявол да го вземе, аз също се надявам.

Оливър ме затегна с някакъв ремък към седалката вътре в корпуса и се погрижи да заема правилно космическо положение. После присъедини няколко металически смукала към шията ми и главата. Отдръпна се и загледа явно доволен от себе си.

— Когато пусна да работи този модулиращ активизатор, ти ще усетиш известна слабост и ще стане тъмно. Щом слабостта премине и се завинтиш в мрака, значи си излетял от тази вселена. Нали разбра?

— Да! Започвай. Аз искам да откроя онова маце, което така добре ме подреди. И ако има време да спася доктора и неговата венерианка.

Нат завъртя разни копчета и засмука дебелият си розов език.

— Готов ли си?

— Разбира се!

Очите му блеснаха и брадичката затрепера.

— Желая ти късмет, Сам!

— Благодаря ти за помощта, Нат.

Слабостта се появи и сред оглушително жужене и блясък на искри се завинтих в мрака.

Събудих се там, където бях паднал, в Централния Южен Парк, в дома на Никол. Поне в това бях сигурен, че няма да ми се наложи да я търся дълго. Тя, напълно гола, лежеше до мен на пода и очите и широко разтворени напрегнато гледаха в тавана.

Тя бе твърда като истинала пуйка на празникът на Благодарността.

VI

И въпреки това мацето изглеждаше великолепно. На лицето ѝ не бяха сторили нищо и по тялото нямаше следи от насилие. Лежеше по гръб. Обърнах я и открих дълбока рана, която започваше от врата и стигаше до началото на задните ѝ части. Изглежда тук се бе потрудил трилъчов 48 ПА, специално приспособен за ръкопашен бой на близко разстояние.

Който и да е свършил тази работа, бе бързал и затова изпуснатия от мен 38-и се въргаляше на пода. Вдигнах го и проверих пълнителя. О'кей! Сега притежавах два пистолета и горко на тези които срещна в предстоящото ми пътуване.

Убийството на Никол бе явна инсценировка. Този който преследваше Умани бе се възползвал от девойката да ме примами, а после, за всеки случай, я бе премахнал, почти като мен, та да има още един свидетел по-малко. Разликата в отношенията не беше малка, но реших да не размишлявам сега за това. Очарователната девица би могла да сподели с някой и друг Джо и те са поискали да имат пълни гаранции, че устата ѝ ще бъде завинаги затворена.

С нищо не можех да помогна на Никол, но квартирката си заслужаваше да бъде претърсена. Миналият път се занимавах не с тази която трябваше. Сметнах, че сега ще ми провърви и ще намеря нещо полезно за работата си.

Така и стана.

Убийците бяха взели със себе си парцалчетата на Никол, но в припряната бързина изглежда са пропуснали да погледнат в пътната ѝ чанта. Тя се кипреше вляво от вратата, където я захвърли веднага щом влязохме в апартамента ѝ. Вътре в нея, между две гигасексуални блузки, открих писъмце до Никол С. Табс, изпратено от Куполкошерът.

Извадих писмото и зачетох.

Скъпа моя възхитителна Табс!

Ние се снабдихме със сведения, че дъщерята на доктор Умани е наела частен детектив по фамилия Спейс, който трябва да придружава замразените тела от Земята на Марс. Той трябва да бъде обезвреден на всяка цена. Ти си избрана да изпълниш тази задача. Срещни се с него на борда на кораба и се помъчи да го накараш да те изпрати до дома ти. Там с него ще се заеме един наш агент.

За услугата ще ти бъде заплатено, както подобава.

Ф.

Прочетох писмото и въздъхнах тъжно, няма какво, този Ф. й бе платил добре, лазерен удар в гърба. Притежавах някои улики, е не се надявах много на тях, но когато си се хванал на такава игра, си принуден да хвърляш картите, които са ти в ръката.

Щях да рискувам и да обява за коз Ф.

Направих справка за „Рейгън“ по видеото и разбрах, че е пристигнал на местопредназначението си в рамките на графика. Това ме удиви. После набрах номера на Исма и се свързах с лабораторията на доктора на Марс и направо бях поразен когато чух неговият отговор.

— Йеас, бос. Кой иска види стар черньо?

— Докторе, аз съм, Спейс. Мислех, че вече са ви видели сметката.

— Не, аз съм напълно здрав, независимо от твоята глупост — изръмжа доктора. — Замразеното пристигна навреме (за което няма да ти изкажа никаква благодарност) и Исма сега се занимава с пригодяването на един як шотландец. Щом тя свърши, веднага влизам в него.

— Виж ти!

— Какво да видя?

— Това обяснява защо не са се опитали да унищожат пратката. Убеден съм, че този шотландец от планините представлява заложен капан. Хващам се на американски бас. Сигурно всяко тяло притежава

механизъм за самоунищожение. И щом мозъка ти се окаже в някое от тях, то ти си като патица пред дулото на ловна пушка.

— Боя се, че си прав, мистър Спейс.

— Така че, засега остани в джаз певеца, докато не ти изпратят нови чисти тела. Аз ще бдя над тази пратка, но преди това трябва да прескоча до Сатурн. Може би Вие ще трябва да прекарате известно време заключени преди да се появя при вас.

— Е, това мога да си представя... — докторът изръмжа. — Но аз бих желал да се прехвърля по-бързо в тялото на човек, който обича да пие... — после гласът му се смекчи. — Добре де, наистина ми харесва да дрънкам на банджо, а сегашното ми тяло е единственото което може да го прави.

— Забележително. Дръж се здраво за негъра и дрънкай на китара. Освен това, погрижи се Исма да е близо до теб. Надявам се, че нашите врагове сега няма да предприемат нещо ново. Те очакват да скочиш в подготвения мъртвец и така, без да искат, ми предлагат известно време за действие.

— Имаш ли някаква представа, кои са те — поинтересува се доктора.

Успях само да преглътна.

— Вие, какво, не знаете ли кой Ви преследва?

— Преди три седмици получих пощенска картичка с искане да прекратя опитите си или ако ги продължа, ще ме убият. Без подпис, само инициали.

— И този инициал е „Ф“, нали?

— Вярно! Откъде знаеш?

— Подробностите после, сега нямам време. Всяка загубена минута изяжда преимуществото ни. Мисмя, че „Ф.“ е човека, който ни трябва. Той е заповядал да ликвидират земното момиче и да ме пратят в друга вселена. Затова изпуснах пратката. И докато ме е нямало, те са се погрижили за телата.

— Добре, надяй се, твой игра верен ход — докторът отново премина на любимия му диалект.

— Непрекъснато ще бъда във връзка с вас — обещах аз.

— Йеас! — заяви той. — Стар черен крие някъд тук, докато не потрябва теб.

Хлопнах слушалката и изтичах да си купя билет за Сатурн.

* * *

Пътуването бе бързо и леко.

Като истински земен човек се гордея с постиженията на нашите учени, но трябва да призная, че марсианците и венерианците разчепкаха изкривяванията при хиперпространствените скокове. И го бяха направили много много отдавна. По дяволите, още бях главногo в Старото Чикаго, когато те достигаха всяка точка на Слънчевата система за един земен ден, а оттогава изтече доста вода. Първата ми разходка из космоса бе до Меркурий, когато бях на тринадесет години (при едно нежно девойче от Ганимед, което прекрасно знаеше как да ползва прелестите си), а на двадесет изследвах Плутон.

Вселената е голяма, но ограничена. Натисках копчетата на кораби край Титан, управлявах бавноходен пеленгатор непосредствено до повърхността на Сатурн. Там Купол-сити е огромен град с три или четири милиона жители и ми предстоеше трудна работа. Къде се намира този проклет „Ф.“? Представях си го като шестнадесет футов уранец с криви пипала или газодишащ от вътрешните астероиди с прозрачно делтатяло. Какъвто и да бе, той бе гнусен субект и напълно безнадежден. Представляваше опасност за всеки обитател на Вселената.

Веднъж се занимавах със случая на един свиневъд от Проксима Центавър, който бе избягал със мултисамка от Капела. Предишния ѝ любовник поиска да я проследя. Когато ги спипах, гадния свиневъд притисна към мен пулсиращите си лапи и после цял месец не успях да стъпя на краката си. Оставаше ми надеждата, че Ф. няма нещо подобно.

В Купол-сити няхах добри познати, които биха ми помогнали — вървах сляпо, но се надявах на късмета си. Всеки град си има тъмното коремче, пригодено за различни космически скитници и майстори на различни гадни номера за всякакъв вид голтаци и негодяи.

Водачът на аеротаксито ме предупреди:

— Не ви съветвам да отивате там, мистър. Дори Светлия Купол не е напълно безопасен, какво да кажем за Тъмния Купол. Там могат да те подгонят волните пчелички.

— С тях сам ще се оправя. И позволи ми, да се погрижа сам да не попадам в лапите им.

— Както ти харесва, момко. Пипалата ми няма да се откъснат, ако не се върнеш.

Той наду колата и тръгнахме.

Външно бях сериозен, а вътрешно се смеех. Дори този туземец от Сатурн с трите си пипала, приказваше на развален камболинго от Олд-Ню-Йорк. Такива са шофьорите на таксита в цялата система — наприказват ти купчина безполезни съвети и не питат искаш ли или не.

— Спри тук — казах по едно време аз.

— Дадено — съгласи се той. — Десет полукредитки.

Платих и изкочих от купето. Той пое към центъра на града. Моята цел бе висока неподдържана пирамида от пластмасови кирпичи, разположена в тесния ред на тенекиените бараки. Избрах си кръчмата над която се вееше гордо надпис „При Игор“, където пиенето е смъртоносно, жените пискливи, а цената на човешката душа — направо стотинки.

Бях стигнал на няколко крачки от вратата, когато една писклива жена, дебелоуста и трътлеста, се повдигна на пръсти и обви пипалата си около крака ми.

— Миличък, какво ще кажеш ако се поразходим наоколо — предложи тя.

— Не сега, миличка — казах й. — къш бе!

Тя ме нарече с лошо име и неохотно отстъпи.

Поръчах си яко пиене и започнах да разпитвам за негодника с инициал „Ф.“ Трябваше да обиколя петнадесет души и да загубя половин ден, преди да получа желанния отговор.

Запитах един чистофайник и той направо стана ярко червен. А беше туземец и естествения му цвят е кафяво-червен. Щом си сатурнианец и станеш червен, значи нещо ти е подействувало. Но аз си знаех, че влизам в калта срещу порядъчно заплащане.

— По добре не питай за Ф. — прошепна той.

— Защо? — влязох в тона му.

— Ако искаш да живееш, то се дръж далеч от него. Това е всичко което мога да ти кажа.

— Не, грешиш, не е всичко! — протегнах се през масата и го стиснах за тънката шия, като му осигурих нервностимулиращо

налягане. — Казвай, каквото знаеш — казах аз, — или ще изтискам сока ти до последна капка.

— Пусни ме! — запърха той.

— Не-е, няма да те пусна преди да ми кажеш нещичко — и засилих налягането.

— Ах-ъ-кх... кей, кей!

Повдигнах палеца си.

— Кръглата кула. Блок АБЗ — захърка той. — Чух, че там е отишъл.

Станах и го пуснах да се освежи. После поставих няколко допълнителни въпроси.

— С какво се занимава този Ф.?

— Не мога да ти кажа. Ние, народът на Купола, го познаваме само по инициала. Понякога има бизнес с някой от нашите. Сам се досещаш с какъв род бизнес...

— А-ха — казах аз. — Платени убийства, изнасилвания, съмнителни сделки. Аз настроен ли съм на твоята вълна?

— Настроен си — съгласи се приказливеца.

— Какво прави „Ф“ в Кръглата кула?

— Казват, че това е една от браншовите му офиси. Слухът не е проверен, естествено и никой не ще го направи, както сам се досещаш.

— Какво пък, някой трябва да опита — казах аз и плъзнах десет кредитки по масата. — Дръж езика си зад зъбите, нали?

— Ще го държа — каза той и кимна. Пипалата му продължаваха да бъдат червени, което показваше, че е изваден от равновесие.

— И двамата трябва да бъдем внимателни — каза той и погали шията си. — Както съм чувал, Ф. не понася хрътки около себе си.

— Не се грижи за това — подхвърлих му. — Само си трай, че съм бил тук.

Когато си тръгнах той ме съпроводи с това, което минава за усмивка на сатурнианин.

VII

Кръглата кула бе алуминиев цилиндър направен от съчленени секции, в които се помещаваха различни офиси. Тя се издигаше в една от процъфтяващите части на Купол сити. Денят бе неработен, вътрешния транспорт едва помръдваше и само няколко от скоростните пътеки наистина се движеха.

АВЗ се намираше на самия връх. Качих се на тръбоасансьора, прехвърлих се на дълга тръбопътечка и стигнах необходимата ми секция без затруднения. В празничните дни всичко това бе затворено за посетители и нямаше защо да се опасявам, че някой случаен гост може да ме смути.

Вътре беше тъмно, щорите спуснати, но аз, както винаги, носех точков фенер и се възползувах от него да огледам помещението.

Кантората на Ф. беше добре подредена с мебели от неекласически кожи. Масата бе облицована с ивиците на земна зебра. Кушетката се покриваше от марсианска пантера, а креслата с високи гърбове сияеха с разкоша на венерианските дъждовици.

Помислих си, че ако Ф. ме докопа тук, то ще присъедини и моята кожа към солидната си колекция.

Дори не знаех, какво представлява блока и с какъв бизнес се занимават тези господа. Навсякъде бе чисто и подредено и нищо не подсказваше с каква игра се забавлява Ф. Масата веднага привлече вниманието ми — тя предоставяше най-голям шанс да открия нещо, което си заслужава труда.

Тази необикновена мебел беше направо огромна, притежаваше доста изваждащи се чекмеджета и страничната и част бе нашарена с пъстри ивици.

Оставих на масата фенерчето си и се наведох да разгледам съдържанието на първото чекмедже.

Не успях да завърша работата, защото фенерчето се търкулна на пода и угасна. Обърнах се, но в тъмнината нищо не виждах и затова силния удар в зъбите, който едва не ми отнесе ченето, направо ме смая.

Прегънах се на две и преди да падна парализиран, втори удар ми намести остатъците от обета в стомаха. Съвсем естествено, това би следвало да предизвика гадене и дори повръщане и като нямах друга възможност да отговоря по подходящ начин, реших да се възползвам от плутоновския дълбоковдишвателен метод. Напрегнах диафрагмата си, но това не се оказа достатъчно ефективно. Междувременно замагнах с втвърдени пръсти и попаднах в нечия плът. Озадачено човешко бръмчене ми съобщи, че с врага ми сме на равна нога — и той беше чистокръвен земляк от родната планета.

Нима това бе самият Ф.? Ако бе вярна тази ми догадка, защо досега не употреби някакво оръжие? Каква би спечелил, като ми запази живота? Тези мисли ме ободриха и в същия миг усетих стоманена хватка на нещо, което се уви около шията ми и веднага бях захвърлен право в стената. Паднах с ниско присядане и полуобръщане, което противника не очакваше и това ми даде възможност да се освободя.

Време бе да премина в отбрана.

Завъртях се рязко и замагнах с коляно право в мястото, където би следвало да се намира стомаха и отново дочух болезнено охкане. Опитах се да нанеса и следващия удар — „чука“, но на половината път срещнах меркурианското „разтягане“ и кракът ми полетя във въздуха.

Охо! Момчето изглежда е чист професионалист и за специализираните системи на близък бой знае не по-малко от мен. Това ми се стори доста забавно.

Ние бавно се обикаляхме един друг в тъмнината. В бъркотията изпуснах пистолета си, великолепния 38-и калибър. Движенията ни продължиха в същия предпазлив темп. Очите ми постепенно привикнаха с тъмнината и аз вече забелязвах приведената, готова за скок фигура, внушителна, черна на тъмен фон и реших да приложя бесния уранийски удар с лакът, който попадна в шията на противника ми.

Ние направо се сплетохме. Усетих грубите пръсти на този човек да стискат гърлото ми и да ме лишават от животворния въздух. Докато аз го бях докопал за прасците и с последни сили се опитах да разкъсам сухожилието му.

Направо се отчаях: този тип ще ме провали, ако не се справя бързо с него. А не беше проста работа. Той употреби бейтългейтския

„сечащ надолу“ и лявата ми ръка направо онемя. Аз рязко се отдръпнах надясно и избягах от твърдата „примка“, която трябваше да ме просне на пода.

Така се придвижих, че между нас се оказа масата — очаквах ръката ми бързо да се оправи. Черната фигура размаха левия си юмрук, но познавах този гамбит и се измъкнах от удара. Кръвта ми затуптя в повредената ми ръка и докато се гонехме си масажирах лакътя и пръстите.

Добре насочен удар огъна ребрата ми, когато заобиколих масата, но и двете ми ръце сега бяха наред. Ляв лакът в гърдите, а задната страна на дланта ми го тресна право по главата.

Уцелих го добре! Той политна и продължих със следващата комбинация, която се оказа успешна и завърши с контакт право в челюстта. Противникът ми се откъсна от мен и битката свърши.

Дишах тежко. Схватката ме възбуди така силно, че когато се наведох да търся фенерчето си, пръстите ми направо трепереха и трудно го включих. Огледах наоколо видях в конуса светлина 38-и и побързах да го вдигна.

Дали бях успял да пленя мистериозния мистър Ф.? Силно пожелах да го погледна, не като противник, а просто като обикновено човешко същество. Светлото петно се спря на лицето на моя враг. Изругах и заскърцах със зъби.

Това не беше Ф.

Здравият и силен мъж бе облечен в евтин сив псевдокостюм, чернокос, с гъсти вежди и тънки устни.

Познавах го. Наричаше се Сам Спейс.

Когато се съвзе, аз включих стенното осветление. Сам стана, замига и аз се захилих, като видях, как се редуват смущение и объркване на противната му мутра. Кривеше очи и се опитваше да ме захване в отчетлив фокус.

— Кой си ти... дявол да те вземе? — измърмори той.

Отново се захилих.

— Аз съм ти, Сам, ти си аз, или иначе казано, аз съм аз, а ти си ти, а заедно сме ние.

— Трябва да съм нещо мръднал — каза той и размърда ударената челюст. — Сметнах те за Ф.

— И аз тебе — отговорих му. — Мисля, че и за двама ни е сюрприз. Е... по отношение на челюстта... извинявай. — и му помогнах да стане.

— Няма нищо — махна той или аз с ръка. — Парите си изкарвам и с получаването на по-силни удари.

Той продължаваше да изглежда объркан и затова се опитах да му обясня всичко.

— Онази развалена шунка, по име Натан Оливър ме изпрати тук по грешка.

— Познавам го — каза Сам. — Занимава се с паралелните вселени.

— Вярно и предполагам, че ме е изпратил у дома, в една от тях, когато от моята ме изхвърлиха момците на проклетника Ф. Но той, очевидно, не е постигнал нещо съществено и ме е изпратил тук.

— Това означава, че сме по едно и също дело, но от различни временни слоеве.

— В някаква степен е така — съгласих се аз. — Ако искаш да знаеш, те са те убили в едно от местата, където бях и откъдето идвам. По точно — мен, не, нас...

— Кога?

— Когато Исма се опита да ни наеме на работа. Започнаха да ни рендосват три люти Луни. Видях нашето тяло. А заедно с нас те бяха изстудили като бутилка кока-кола в хладилник Исма и баща й.

Сам се просна на креслото, измъкна чифт главолечители и отиде да оправя куфалницата си.

— Знаеш ли, подготвих си пробощаща болка в главата — съобщи ми той.

— Хе, зная. Сам се събудих с това, когато ме изненадаха. Нещо подобно ли се е случило с тебе в твоята вселена? Удаде ли им се, да те хванат?

— И още как — процеди той. — Натресоха ме отзад. Макар и за кратко, но изключих. Ококорих очи, когато две говеда се опитваха да напъхат чутурата ми в някаква метална шапка. Долнопробни гангстерчета. Аз ги кръщисах един с друг, но в бъркотията случайно убиха Никол. Лазерния заряд бе за мен. Клекнах и той попадна в гърба й. Това ги обърка и те побягнаха. Намерих писмото на Ф. и по посочените следи се отправих насам.

— Ти не позвъни ли на доктора?

— В Марсолиниите ми казаха, че пратката е пристигнала благополучно и аз реших, че нещата са О'кей. Не исках Ф. да стигне Сатурн преди мен.

Аз поклатих глава.

— Дяволски лошо си направил Сам. Замразените тела са с плънка. Помисли над това. Те трябва да са минирани. Предупредих Умани, да си държи ушите нащрек. Той тъкмо се канеше да скочи в един шотландски планинец, но ме послуша. Въпреки че аз съм ти, който пък аз е аз.

Сам ме потупа по рамото.

— Винаги съм твърдял, че ако се разделя на две, ще стана три пъти по-ефективен. Благодаря ти друже. Ти спаси доктора за мен.

— Знаеш ли нещо за този Ф.? Нещо, което аз не знам.

Той сви плещи.

— Зависи от това, което ти сам знаеш.

— Само, че ползва този инициал и офиса му е тук, но и за това не съм съвсем сигурен.

Сам прехапа устни.

— Жалко, разбира се, но и моята информация не е повече.

Двамата преровихме целия блок. Чекмеджетата бяха празни. Нищо нямаше и в нишите по стените. Намерихме бутилка звездохуч — домашна ракия от Сатурн, скъпа и отвратителна. Седнахме отгоре на масата и си заподхвърляхме бутилката насам натам, докато не свърши. Така се успокоихме.

— Имаше ли неприятности с тялото на Никол? — заинтересува се Сам. — О'Майли умее да ги организира.

Аз поклатих глава.

— Не зная нещо. Оставих я да лежи в квартирата си, както си постъпил и ти. Защо ми са неприятности. Нека сержант О'Майли сам се оправя.

Сам направи някаква гримаса и гъстата черна брада се изви надясно.

— В тази Вселена това говедо се нарича „капитан О'Майли“. Миналата година получи повишение. Нали знаеш, в Мъглявината Конската глава процъфтява търговия със зелени роби и той успя да залови няколко престъпника.

Аз направо подсвирнах.

— Това ще бъде последния му успех. Та той не може дори сняг да намери през януари.

Ние известно време се надсмивахме над този глупак, а после се поинтересувах, що за метална шапка са опитали да му надянат.

— Какво стана с нея?

Той сви рамена.

— Не знаех, какво е и затова го взех със себе си.

— После...

— После заключих тази вещ с надежден ключ, на надеждно място. Проучването ѝ оставих за по-спокойно време. Нали ти казах, че изглежда някак си умряла, висят различни проводници и разни други техногадории.

— Сигурен съм, че това е междувселенски транспортър, с подобен са ме пратили в онази свят — казах аз. — Къде е сега?

— 333-то отделение, една и половина, долното прикрепване — отговори той.

— Прекрасно — разсмях се аз. — Отпечатъка на дланите ни е един и същ и ще го отворя. Най-добре е да тръгвам. Бих искал да работим заедно, но съм длъжен да се върна в къщи.

— Аз винаги ще намеря работа за второто ми „аз“, ако пожелаеш да прескочиш насам, когато нещата се поуталожат — предложи той. — Ние ще бъдем великолепни съдружници на равна нога — Спейс и Спейс!

— Благодаря ти Сам, но предпочитам сам да строя пясъчната си куличка. И последния ми въпрос.

— Какъв е той?

— Случайно не ти ли е известно, какво прави доктор Умани?

— Не, зная само, че проклетника Ф. се опитва да го пречука, преди той да завърши опитите си.

Само въздъгнах.

— Изглежда и двамата имаме още много неща да разузнаем и то колкато се може по-бързо.

Той се съгласи с кимане и ми подаде ръката си.

— Сам, наслука!

— И на тебе ти пожелавам същото, Сам!

Той изглеждаше леко печален, когато излизах през вратата.

Тъжно е, когато казваш сам на себе си „сбогом“.

VIII

Относно металната шапка се оказах прав. Тя наистина представляваше портативен транспортър по различните измерения, достатъчно облекчен за управление, не по-сложен от детска играчка. Набрах необходимите цифри на въртящия се диск, закрепих апарата на главата си, като присъединих някой и други проводници към мрежата. След това натиснах червения бутон, който се намираше отстрани.

Дрън-н! Бях си в къщи, разбира се без шапката, защото тя автоматически се върна обратно в родната си Вселена. Добре поне, че Никол не беше пречукана. Дори и не беше избягала. Въобще докато се материализирах в квартирата ѝ, тя стояше пред мен като вцепенена. Чашата с изстудения бурбон, която тя държеше в ръката си, се изтресе на пода и разлетя на доста парченца.

— Пиленце, не очакваше да ме видиш, нали? — процедих аз и направо изгарях от гняв.

— Моля те, Сам, кълна ти се...

Скочих от пода и я зашлевих по устните преди да договори онова, което бе започнала. После сграбчих блузата и започнах здравата да я налагам. Двете разкошни гърди се мятаха като виброкълба, но в тези минути съвсем не ми беше до секс.

— Или ще кажеш всичко от игла до конец, или те очакват още по-силно неприятности — предупредих я аз. Гласът ми беше като леден блок. И нямах намерение да развличам развратни мацета, които ме примамват в клопката и после ме захвърлят бог знае къде. — Говори!

— Работа е на бившия ме секс-партньор — прохърка тя и се просна на кушетката. — Същия, който ме заплашваше, че ще ме убие. Той ме е чакал вътре и когато ти си влязъл...

Тя получи поредната плесница.

— Опитай се само още веднъж път да ме преметеш — просъсках аз, — и ще опиташ още доста удари. Започни песничката си с Ф.

Тя прехапа усните си и прибледня, а в очите и прочетох ужас.

— Как разбра за Ф.?

— Намерих писмото ти в пътната чанта. Не мисли как съм го открил, а разказвай истината и то по-бързо.

— Преди всичко ще ми дадеш ли да пийна още нещо — попита тя. — Както виждаш, чашата се счупи заради теб...

Кимнах. Тя стана и тръгна в мини-кухнята. Държах я непрекъснато в полезрението си.

— Гладен ли си?

— Аха, когато ме попита, веднага го усетих. Достатъчно ми е сандвич — сирена върху пшеница, зърната цели, с масло и майонеза, леко солени, но без лук.

— Ставай тогава.

Вдигнах се от кушетката, без да отмествам очи от нея. Костите ме боляха. Това хаотично мятане от вселена на вселена, не можеше да мине без последици. И боят със самия мен едва ли ми е помогнал. Никол се върна с храна и напитки. През това време бях направил видеопроверка на „Рейгън“. Замразените бяхха пристигнали благополучно в Мехур сити, но когато докторът разбрал, че мен ме няма с тях, отказал да ги приеме. Това означаваше, че старият гъсок в тази вселена съобразяваше по-добре, отколкото двойниците от другите. Прекалено е хитър за учен.

Изпратих видеопоздрав: връщам се със следващия рейс свежи тела. Сиренето беше великолепно и аз три пъти поисках допълнително, изплакнах гърлото си с уиски, преди да заразмахвам крилца по средата на глътката. Усецах се най-големият глупак на Земята.

— Колко е интересно, хе? — измърморих аз.

— Мислиш, че съм могла да те отрова? — попита тя. — Сърдиш се на себе си, че не ме застави първа да опитам яденето?

— Така е — признах си кисело.

— Когато си гладен, нямаш време за подозрения.

Тя се разхили. Аз се ядосах и пъхнах сандвича със сиренето право в прелестната уста и казах:

— Яж! Ако е смъртоносно и двамата ще опнем петала.

Тя си хапна, подъвка, преглътна и ми върна остатъка.

— Добре, гладнико, аз не съм чак такава гадина, че два пъти да правя една и съща подлост. Няма защо да се безпокоиш, Сам.

Подсвирнах — продължих да се чувствам глупак — но сандвича се изядох. Какво друго ми оставаше, освен да и повярвам: стори ми се, че изпитва срам за лъжливата крачка и е готова да каже всичко. Обърнах и внимание какво очаквам.

— Кой е този Ф.? Опиши ми го?

— Не мога, никога не съм го виждала, никога не съм разговаряла с него — тя почервения и глътна солидна доза бурбон. — Той знае някои неща за мен, за едни мръсни нелегални срещи, и използва това, като ме заставя да работя за него. Безжалостен е. Върти както си иска сержант О'Майли и ако се откажа да сътруднича...

Тя не довърши, а аз се постарях да запомня добре това място.

— Какво цели Ф.? — продължих да я разпитвам.

— Това наистина не зная. Аз съм малка пешка и не играя в космически игри — тя приглади дългите си коси и после ме загледа с немигащи очи. — Това е всичко което знам, Сам.

— Не напълно — казах аз. — Какво знае Ф. за тебе и те държи зависима?

— Това няма никакво отношение към тази работа! — отсече рязко тя. — Съвсем е лично и нямам никакво намерение да посвещавам обществеността в подробностите — косите ѝ се раздвижиха като вълни на бурно море. — Ако си решил да ме биеш, започвай. Но ти казах всичко, което трябва, момчето ми.

Разбрах, че не блъфира. И да си призная, харесваше ми, когато това пиленце се възбуждаше. Моля, гордостта ѝ оставям за мен.

— О'кей, тогава да забравим за това — казах и изсмуках до капка остатъка от уискито. — Остава ни още едно нещо, което ще поискам от теб.

— И какво е то?

— Нима не се досещаш? — сега аз се опитах да хитрувам. Сирене с пшеница и скоч в добавка отново насочиха настроението ми в определена посока.

Никол бе специалистка на такива игри, захвърли глобалната секс блузка и се присъедини към мен в съвместно използване на кушетката.

Всичко друго остана на заден план.

Преди да си тръгна, Никол си припомни нещо и ми го разказа: Ф. притежавал офис на Юпитер, в Уискънтаун. Тя бе запомнила адреса от една негова картичка. Тази информация ме накара да си променя

плановете. Реших вместо да замина направо за Марс, че по полезно би било да погледна какво става на най-голямата планета в системата.

Изпратих видеопривет на Умани и му заповядах да пази крепостта, докато не изпратя някаква вест. Предупредих го, в никакъв смучай да не напуска блока и после се договорих с Исма, че ще следи да бъде о'кей, докато проверя тази нова нишка.

— Сам, бъди внимателен — предупреди ме Никол с прегракнал постпостелен глас и ме погъделичка по носа с една от разголените си цицки. — Ф. е свикнал да играе не само с пеленачета.

— Сигурен съм, че ще подхвана всичко, което хвърли по мен — похвалих се. — Смелост е средното ми име.

— Нещо не ти вярвам — каза тя.

— Твоя си работа, но погледни това листче — и показах лицензията си. Тя се разхили. Аз я целунах и си тръгнах.

Не и казах какво в същност означава средното „С“. Мамичка, когато бе търсила подходящо име, сигурно се е упражнявала в прилагането на безкрайното си чувство за хумор. Самуел С. Спейс. И това „С“ означаваше смирение.

IX

Тръгнах към Мраморната сланина, както наричам Юпитер и наистина планетата ми прилича на гигантско парче отрязана с остър нож сланина — просто като ахат на черен фон. Имах не малко причини, да не обичам да се появявам на това място. И една от тях бе, защото смятах, че на никого не са нужни тези 25 билиона квадратни мили. Проклено кълбо — прекалено е голямо, та да бъде удобно.

Другата причина — силата на тежестта, гравипоясът не ме красеше, нито ми помагаше, а опитайте се с 190 земни фунта, които тук на повърхността се превръщат на 450 килограма да направите поне една елегантна крачка. Сигурен съм, че няма да ви е леко.

Приближавахме повърхността, затова намъкнах пояса и го стегнах. Най-обидно беше, че в него приличам на плетена кошница за хляб. Трябваша ми повече практически упражнения и щом се справя с Ф. веднага ще ги започна.

На картичката на Никол имаше следния адрес — 129, I/4. I/4. I/2-а секция на Мустак сити. Слязох и веднага поех натам. Оказа се, че 2-рата секция бяха строили с подтекст към бъдеща експанзия — второсортен набор паякообразни и масивни блокове, закрепени като виещи се растения към централен Куполограф. Кухите опорни въжета служеха и за тръбопроводи — вмъкнах се в №6 и бавно се задвижих към 129.

Стигнах I/4. I/4. I/2 заедно със стотици други пасажери, сред които множество разсеяни марсианци и разни другари-приятели от Земята. Но най-много тук имаше местни въшки и амбициозни хора-мишки, които съставяха скелета на местното население на планетата.

— Турист ли сте? — запита ме една мишка. На главата си носеше широкопола шапка, костюмът ѝ беше изряден, а в ръцете си държеше дипломатическо куфарче от най-висока проба — изобщо почтен член на деловите среди.

— Не-е — процедих през зъби, без да изглежда неучтиво, — тук съм по други причини.

— Както предполагам — продължи мишлето да писка, — не по вашо желание. А защо носите оръжие? — и понеже беше малко то, изглежда, бе погледнало отдоло право нагоре и бе видяло 38-ия в кобура под мишницата ми.

— Детектив съм и имам позволение. Разследвам един случай.

— О, колко е Миково!

Казано на Юп-езика това означаваше „забележително“. Това бе свързано с религията им — боготворяха Големия Мики, който се бе появил на земния екран през двадесетте години и бе подготвил пътя за всеобщо и вселенско щастие. Смяташе се, че Маус е сътворил благото земно същество Уолт Дисни, на което е внушил да стане пророк от негово име. Малко преди Великото тръскане, което разцепи Старото Западно Крайбрежие през 1998-ма година, той построил, ако се вярва на легендата, гигантска гробница в чест на Маус, в място наречено Аймънхейм. Така твърдят свещените Маускниги. Но аз нямам време за разказвам повече за тази религия. Боготворенето на древното мишле за мен е поредната изява на диващина.

— Мислете, както желаете — казах аз, — щом смятате, че е Миково, значи така е. Доколкото съм чувал, вашият мишнарод не одобрява убийствата?

— О, така е! — изписука мишлето, при което козината му зашава на вълни. — Големият Маус ще ни накаже за убийство. Гневът му е справедлив и бърз. Но той никога не губи самообладание и едва ли ще обърне внимание на някакъв си там изпаднал земен частен детектив. Вие ще убиете ли някого тук?

— Както се случи — казах доста неопределено.

— А може ли да погледам? — попита мишлето.

— А, не, дявол го взел — изръмжах и го запробивах с очи.

— Само попитах — и мишлето засука мустачки сякаш искаше да се извини. — Нямам намерение да се намесвам.

На това място разговорът се прекъсна — слязох от тръбата, като предоставих на мишлето добрата възможност да продължи нагоре. Радвах се, че изчезна. Малкото дяволче задаваше прекалено много въпроси. Но да си кажа правото — харесваше ми нахалството му. Юпи са дребни, но любопитството им стига и за слон.

Според указателя офисът на Ф. се намираще право пред мен, нужно ми бе да извървя по край още две табелки. Планът ми бе прост

и груб — нахълтвам вътре с 38-и в ръка и се срещам с Ф. лице в лице. Ако него го няма там, ще заставя някой от подчинените му, да ми каже къде е.

Но планът си бе план, а стана нещо съвсем друго. Вече държах пистолета в ръка с излъчвателя насочен към вратата на офиса и се канех да я избия с мощен ритник, когато поток от стотици мишлета-полицай се изсипа отгоре ми. Писъците им бяха направо пронизителни и бесни, удряха ме с псевдодървените си палки по дланите и се катереха по тялото ми.

Болка избухна в ръцете ми, издържах и запазих ясно съзнание, но калибърът ми се изтърколи на под. Всеки в Системата ще каже, че удар с палка по кокалчетата е дяволски ефективен, а стотиците полицейчета, не е важна големината им, нито тяхната, нито на прилаганото средство, и най-опитния пространственик ще изкарат от строя за броени секунди.

— Вие сте арестуван — съобщи официално едно мишле-полицай. Това бе командирът на подразделението и рангът му личеше от боядисаната козина. Докато го казваше няколко юначаги ме държаха под прицела на парализаторите си. — Ще се съпротивлявате ли?

Не им доставих това удоволствие, разтрих онемелите китки и казах, че не желая, дявол ги взел. Изглежда това огорчи шефа им, струва ми се, че той с радост би ме приспал. По нещо ми напомняше сержант О'Майли, но показан в миниатюрен вид.

Те ме натикаха светкавично обратно в тръбопровода и тръгнахме към първия етаж. Две дузини остроноси мишлета не свеждаха от мен прицелите на парализаторите си.

Вън от зданието ни очакваше полицейски фургон, покрит, достатъчно голям и здрав да превозва хора от Земята.

— Влизай! — заповяда командирът и размаха оръжието си.

Вмъкнах се вътре и усетих известно чувство на нелепост. Мишлетата ме съпровождаха по пътя Щ-К. До мен седеше командирът и държеше в тумбеста чанта моя добър 38-и на колената си. Пистолетът бе по-голям от него и това определено спъваше движенията му.

Щаб-квартирата представляваше живописно струпване на плоски бели кубчето без прозорци и поразително разнообразни по размери. Ако си плоскорог от Оберон, ще те пъхнат в много висок куб,

ако си закръглен и прилепен към земята, като слузокореместите от Калисто клетката е широка, за земните размери — съответно пространство.

О, как само ми подеждва!

Оказах се в клетката и веднага ми свалиха гравипояса. Станах обемист и с тежест на мястото си. Бремето на гравитацията изискваше доста усилия да повдигна ръката си.

Мишлето, което щеше да води разпита ми, седна на столче срещу лицето ми — столчето се намираще на едно платформа издигната до нивото на устата ми.

— Аз съм инспектор Мън Фармъш — каза мишката. Тя изглеждаше тържествена и сива, а козината и бе оцветена в множество най-разнообразни краски. Над стърчащите мустачки проблясваха дебели очила без рамки. — Вие сте обвинени в много тежко престъпление, мистър Спейс.

Той проби удостоверението ми с големи щипци.

— Как мога да бъда обвинен в нещо, щом не е минало предварителното следствие.

— Няма никаква необходимост от него — изписка мишката. — Има ли свидетели, няма нужда от следствие. Очевидците дават показания, че сте извършили опит за нападение със смъртоносно оръжие, в съчетание с потенциално насилствено проникване в чуждо жилище — той свали очилата си и обърна към мен сивите си зеници. — Защо вие хората от Земята сте толкова буйни?

Той не очакваше отговор, а и аз не можех да го дам. Вместо това изтърсих един въпрос, който ме мъчеше.

— Как разбрахте, че ще бъда там? Сигурно онази бърбтива мишка, с която разговарях в тръбопровода, е алармирала полицията по телефона?

— Не, не е тя — каза Мън Фармъш. — Не строй и измъчвай мозъка си със съмнения и догадки. Достатъчно е да ви кажа, че получихме предупреждение, че идвате насам. Разбира се ние не предприехме нищо, докато не извадихте пистолета си. Това ни даде правото да ви арестуваме.

Имаше за какво да се замисля. Дали отново Никол не беше се намесила? Изглежда така е, само тя знаеше адреса който смятах да посетя. Тя ли постави този нов капан? Не бях уверен, но ще го науча.

— Какво бърбите по отношение на оръжието? — казах аз. — Имам разрешително да го нося. Според мен, в тази кантора се намираще опасен престъпник, убиец и аз действах в рамките на пълномощията ми, като се опитвах да го обезвредя чрез сила.

— Вие сте неправилно информиран, достатъчно глупав, импулсивен и разрушителен — студено произнесе мишката. — Действията ви са надхвърлили рамките на лицензионните пълномощия. — Тя постави пред себе си лапичките и се опита да ме хипнотизира. — И кой е този опасен престъпник?

— Мисля, че мога да ви кажа, името му почва с Ф.

Отговори ми нежно хилене.

— И това е всичко което знаете?

— Той е безмилостен. Нае три Луни, професионалисти, които да убият доктор Умани на Марс. Искане да ме премахне, защото стоя на пътя му.

— Но вие дори не знаете пълното му име? — гласът на мишката бе доста саркастичен.

— Щях да го узная, ако не бяха ме нападнали вашите мишки полицаи — заръмжах аз. — Бях се приготвил да проникна в бърлогата му.

— Тази бърлога, както успяхте да се изразите с грубия си език, е кантората на един от най-почтените граждани в системата.

— И кой е той?

— Ронфостър Кейн Меркуриански.

— Кралят на роботите?

— Същият — потвърди мишката. — Цялата робосила на Плутон е под негов контрол. Ние днес не бихме си хапвали яйца на Зъба, ако не беше той.

— Не мога да търпя тези яйца — казах аз.

— Това няма никакво отношение към делото — сръза ме Мън.

— Да допуснем, че Ф. и този Кейн са... хм... съдружници.

— Не познавам подобна терминология.

— Да са свързани по някакъв начин помежду си — продължих да развивам тезата си. — Ф. е изпратил картичката от офиса на Кейн, просто се е възползувал от този адрес. Допада ли ви такъв вариант?

Търпението на мишката-полицай се изчерпа.

— Нищо не ми допада — заяви тя. — Но вие говорите отвратителни работи, сър. Възмутително е предположението, че мистър Кейн по някакъв начин може да бъде свързан с убиец! Та той е създател на роботите луносветци — най-свещената и почитана група.

— Тиражирането на тенекиени светци не го прави и него светец — озъбих се и аз. — Имам намерение да поговоря с този мистър Кейн.

Мишката поклати съжалително глава.

— Това може да стане само след като преминете през Мини.

— Каква е тази Мини?

— О-хо, тя е ключ към вратата на бъдещето ви, мистър Спейс. — инспекторът нежно се захлади и поглади козината на корема си, а черните му очи продължаваха да ме пронизват с явен интерес. — Ние ви оставяме оръжието като образец на уникален експонат, повече няма да ви се наложи да го ползвате.

— Ей, аз не мисля...

Но мишката докосна нещо пред себе си и подът под мен се разтвори.

— Върви си по живо, по здраво — каза мишката.

Усетих, че падам в мрака и губя съзнание...

... свързах се вътре в Мини...

Х

Лежах по гръб върху твърда метална повърхност. Опитах се да седна, но без гравипояс това се оказа работа с доста проблеми за решаване и изискваше няколко опита преди да успея, а когато се надигнах, се почувствувах като бременна жена под купола на земен цирк.

Тъмнината беше гъста, но през нея проблясваха очи, безчислени мигащи огънчета, плаващи в мрака и подскачащи по стените. Камерата се изпълни със звуци: тракане, жужене, хриптене, хрускане и въобще нещо прилично на събрание на гигантски пчели. Лъхна ме миризмата на смазка и формалдехид.

Намирах се вътре в някаква машина. Но какво представляваше тя?

— Здравей, Сам — каза машината. — Казвам се Мини.

Каза го, но не беше на глас, а направо в мозъка ми. Тя умееше да четете мисли и да отговаря на тях.

— Защо съм тук? — попитах я аз. — Какво ще правиш с мен?

— Не говори на глас — каза машината. — Гласът ти е рязък и неприятен.

— Добре, Мини, приемам правилата на играта. — и повторих в ума си двата въпроса.

— Ти си тук, защото си нарушил закона. Направил си го защото си умствено дефектен. Аз трябва да те излекувам.

— Как?

— Ще извлека от мозъка ти агресивните импулси и ще ги заменя с не агресивни.

Боже! Промиване на мозъка. Мън Фармъш ме е изпратил тук да ми променят съзнанието. Гадно мишленце, о-о-о, как ли ще ме разтрасат?

— Виждаш ли — каза Мини. — Ето от това трябва да те защитим — от гнева, от вихрените мисли, от непроверените нападки по отношение на инспектор Мън Фармъш, мистър Кейн и другите ви

съседни по системата. Подобни мисли могат да навредят и на другите ти близки. Тези мисли ще ги махна.

Така и направи.

Вътрешното бумтене на Мини примигна в остър писък. Усетих как през тялото ми право в мозъка прониква вибрация стройна и отчетлива като стомана. В празното пространство на главата ми разцъфтяха жълти и червени пламъци, които сякаш затанцуваха пред очите ми. Трептенията започнаха да затихват. Светлините се завъртяха и запробиваха дълбочините на съзнанието и подсъзнанието. Отново дочух нормалното бумтене на Мини. Премигах, преглътнах и си облизах устните. Сърцето ми биеше бясно, а после постепенно се забави и постигна нормалното си състояние. Аз въздъхнах.

— Как си, Сам?

— Много съм щастлив, Мини!

— Какво би желал да направиш?

— Нищо, ама абсолютно нищичко.

— Но всеки член на системата прави нещо.

— Тогава ще правя всичко, всичко на света.

Аз се усмихнах на милите огънчета.

— Забележително е това, което чувам, Сам. Аз ще те изпратя горе и ще ти намеря подходяща работа. Нима не е прекрасно?

— Наистина е прекрасно — казах аз. — О, как само ми помагаш!
— и направо се просълзих.

— Такава ми е работата, толкова щастие е да помагам на всеки в системата. Ти си забележителен човек.

— Колко си добра, Мини — казах накрая.

И машината ме изпрати нагоре.

* * *

Не си спомням много от това, което стана след като попаднах на Плутон. Новата ми работа се състоеше от задължението да помагам на роботите да търсят яйцата на Зъба.

— Виж какво — каза голямото опърпано и покрито с лунички същество, което ме заговори през първия работен период. — аз съм Зъба и си имам достатъчно проблеми. Най-важното, не зная какво съм

точно — риба или птица. И още какъв ми е пола. Това е необходимо на откривателите.

— Да? — отвърнах аз. — Слушам те.

— Ето, какво си мисля. Едновременно съм самец и самка и това обяснява факта, че когато срещна друг Зъб не изпитвам никаква радост. Аз тъй да се каже сам се оплождам и сама снасям яйцата си.

— Продължавай, моля те.

— Как е прекрасно това, но после започват проблемите, когато крия яйцата си. За това е нужно много време и труд.

— Не се съмнявам, че е така — кимнах му.

— Да не споменавам за интензивната мисловна дейност при избора на точното място. Но щом накрая закопая и последното яйце, идвате вие, хората, и започвате да се мотаєте наоколо, да търсите яйцата и да ги изравяте. Това ми действа угнетяващо. Повярвай ми, тези неща дестабилизируют първоначалната ми неувереност и я увеличава.

— Нищо не мога да ти кажа — отговорих на птицата-риба или рибата-птица. — Аз тук само работя.

— Не може с добро да се говори с роботите. — съществото тъжно подсвирна. — Те са така закръглени и блестящи, с металически глави и абсолютно отсъствие на чувствителност към проблемите на Зъбатите. В мига, който те видях, си казах, той ще ме изслуша. Нали виждам: не си кръгъл, сияещ и нямаш метална глава. Реших, че ще успея да поговоря сериозно с теб за моето положение.

— Точно и правилно — казах аз. — Щастлив съм да обсъждам с теб всякакви въпроси. И през цялото това време ще търся яйца на Зъбите.

Съществото изглеждаше объркано.

— Но работата е там — каза то почти проплаквайки, — че аз искам вие да престанете да търсите моите яйца.

— О, моя доброта, никога не ще мога да престана — възкликнах с патос. — Не бива Великият Маус да изпадне в беда. Неговия живот зависи от това как аз работя.

— Аз мисля, че вие яйцекрадите, работите за Ронфостър Кейн, кралят на роботите.

— Те работят — и посочих хаотичната тълпа работи. — Мен тук ме е пратил Великият Маус, Вечно да се слави Името му. Той откри за

мен продуктивен начин на живот и ме научи на труд, изпълнен с живот. Сега помагам да се прехранва основната маса на системата.

— А знаете ли с какво ги храните? — попита ме разтроеното същество. — Ще ви кажа. Храните ги с моите луничави яйца.

Печално поклатих глава.

— Честна дума, жал ми е, но не виждам решението на този проблем. Вие сте предназначен да криете яйцата си, а ние да ги изкопаваме. Такъв е реда тук на Плутон и с нищо не можем да го променим.

— Това страшно ме угнетява — продължи съществото. Досега то бе стояло на единия си крак, изглежда се умори и смени опорите си. — Понякога се чувствам тъй отчаяно, че си представям ужаса, когато няма да успея да скрия и едно яйце.

— Искренно ви съчувствувам на бедата в която сте изпаднал, въпреки че вие си имате своя цел, а аз — моя. Но ние ли ще оправяме света. Дете мое, ако подлагаме всичко на съмнение, то скоро няма да има никакъв ред по света.

— Поне мога да си поговоря с вас — каза тъжното същество и затрака с бронираните си плочки. — може аз да крия в себе си някакъв метежник. Сигурно ще успея сам да реша проблемите си. Никога вече нищо няма да подлагам на съмнения.

— Наистина не си струва — съгласих се с него. — Това води само до печал и нещастие.

— Благодаря ти — каза птицерибата. — Вярвам, че ще се оправя. Просто се поддадох на настроението. Но в душата си не обичам да хленча.

— Вярвам ти, приятелю — казах му и се усмихнах.

Той или тя си тръгна и печално замърмори нещо на себе си. Аз намерих още две здрави яйца и ги прибавих към дневния си добив.

* * *

Плутон се намираще на 3670 милиона мили от Слънцето, продължаваше да се отдалечава от него и постепенно изстиваше, но аз не обръщах внимание на такива дребни работи. Великият Маус бе действително великодушен, като ми намери такова място за работа.

Позволявах ми да изяждам по три яйца през сезона и те бяха направо възхитителни. Спях през останалото време в дървена кутийка с името „ковчега“, направена за мен от работливия робот и бях доволен с най-значимите материали за четене. През почивките си, се задълбочавах в тях и получавах истинска наслада. Например примирах от „Трите прасенца“, но ми допадна най-много „Джуфи отива на пазар“ и „Именният ден на Доналд“.

Отново и отново ги препрочитах.

Не мога да кажа колко време спечелих при търсенето на яйцето на Зъба. Но ясно помня деня в който приятелката ми Никол се появи на Плутон с кошница под мишницата. Приличаше на Червената шапчица.

— Хей, Никол, здравей! — зарадвах се аз. — Прекрасно е, че те виждам! Надявам се, че си добре? Какво ще кажеш за Плутон? Нали е прекрасен!

— Мозъка ли ти промиха? — не беше много учтива, но аз и простих с истинско удоволствие.

— Какво значи „да ти промият мозъка“?

— Няма значение, прави само това, което ти кажа — и тя постави металната кошница на земята. После присъедини главата ми към великолепни кичести проводници. Те влизаха в някаква кутия.

— Сега стой тихо и не разговаряй — каза ми тя.

— Скоро трябва да отивам на работа — напомних ѝ с усмивка. — Трябва да намеря още много много яйца на Зъбите.

— Край с тази работа — отговори тя. — свърши я.

Преди да попитам, какво има предвид, тя направи нещо с кутийката. В черепа ми прозвуча грандиозно бръмчене. Вибрация. Жълти и червени пламъци. Въртящи се цветя... Премигах. И сърцето ми забави пулса си. Преглътнах...

— На ред ли си, Сам?

— И още как — казах аз. — Благодаря ти, миличка, онези мишки ми разбъркаха подредбата на тавана. Как ме намери?

— Ти си тръгна и влетяха тези... — каза тя. — Измъчваха ме и питаха накъде си тръгнал.

Бях прав — Никол бе избърбила адреса.

— Продължавай!

— Накрая се освободих от тях и заприпах към Юпитер. Разбрах, къде си изпратен за прегазване на закона, а останалото бе

лесно. Взех на заем този натрупвач-проявител на мозък от един мой познат — агент на Ганимед — и го пренесох до тук, на Плутон.

— Откъде беше сигурна, че ще заработи?

— Той е с универсално приложение — прояснява изкуствено замъглено съзнание от всякакъв тип и произход. На тези супер слънчеви шпиони често им се налага да си чистят мозъците.

Кимнах.

— Приемам казаното. Връщам се в Мехур сити. Тревожа се за доктор Умани и дъщеря му.

— Правилно се тревожиш, Сам. Затова захвърлих всичко и полетях да те прочиствам — тя ме погледна с отчаяние. — Те похитиха Исма.

XI

По време на полета до Марс Никол ми обясни всичко. Тя се свързала с доктора, след като говорила с мишките-полицай на Юпитер и му съобщила, че съм заточен на Плутон. Колко лошо, казал той и добавил че неприятелите му отвлекли Исма и би било добре, ако я потърся, но той не може да прекрати опитите си, които са в решителна фаза и само крачка преди края.

— Нима старчето не се безпокои, че са отвлекли дъщеря му?

— О, той изглеждаше много огорчен — призна Никол. — Но каза, че пистолетът трябвало да се държи за дръжката.

— Дявол да го вземе, кога най-последно ще загрея, какво се прави в тази лаборатория — запроклинах аз. — не обичам да залагам на тъмно.

* * *

Доктор Умани ни посрещна пред вратата на лабораторията си в покрайнините на Мехур сити. Зарадвах се, като го видях в новото му тяло — сега обитаваше жирафоглав от Оберон.

— Радвам се да те видя жив и здрав, мистър Спейс — каза той и протегна полираното си копито.

Стиснах го здраво и за пръв път не изпитах чувството, че някой може да извика от болка.

— Някакви новини за Исма? — бяха първите ми думи.

— Честно казано, не зная нищо и не очаквам никакви новини. Докарахте ли някакви нови тела за мен? — и главата му се завъртя на дългата шия и очите му тревожно замряха на шест фута височина.

Докато разговаряхме трябваше да поглеждам нагоре и вратът ми се схвана от неестествената поза.

— Не ни остана време — отговори вместо мен Никол.

— Да, и въобще поисках да се озова тук по-бързо — потвърдих и аз.

— Жалко, предпочитам земни тела — кимна той, наду влажните си ноздри и изпръхтя. — Но след като на онова удивително чернокожо тяло бе нанесена непоправима повреда, се принудих да потърся някакъв заместител и най-подходящ за момента се оказа този жирафоглав, но не ми излезе евтино и се наложи да доплащам. Преместването осъществи първият ми помощник Уорлъг, но изглежда при превключването на мозъците е направил някаква грешка, защото мога да виждам само с едното око.

— Забелязах, че предпочетате да ни поглеждате с лявото око.

— А копитата направо са неудобни — добави той. — Трудно се прави научна работа с тези накрайници, мога да ви уверя.

— Представям си го — и погледнах нагоре. — Никол ми каза, че скоро завършвате опитите си.

— Почти ги завършвам — поправи ме той.

— О'кей... експериментът е... почти пред края си, нали?

— Да кажем, че виждам светлина в края на тунела. — той наведе рогатата си глава и започна да дъвче шапката ми, а тя бе модел в стил 1930-та година и често я носих, когато имах работа.

— Ей, глупаво животно веднага престани! — заръмжах и отскочих назад.

Той ме погледна печално с лявото си око.

— Извинявайте. Но струва ми се, че аз наистина обичам да дъвча шапки и това е любимо занимание на жирафоглавите.

— Но не и на тази шапка! — противопоставих се аз. — Нея няма с какво да я заменя.

Огледах я и въздъхнах — липсваше едно парче от полата ѝ.

Никол започна да се тревожи. Задърпа ме за ръкава.

— Слушай, Сам, ти ще търсиш ли Исма?

— Въобще това е работа на Слънчевата полиция — напомних аз. — Може би те вече са я намерили?

— Не, не — докторът изви шия и се заклати напред назад. — Най-малкото защото аз не заявих за отвличането ѝ.

— И защо? — удивих се аз.

— За моят експеримент е необходима тотална секретност. Не мога да рискувам, като привлека полицията от цялата система, да танцува около мен ден и нощ.

— Не те разбирам! — побеснях. — Живота на дъщеря ви да бъде принесен в жертва заради някакъв глупав експеримент!

Опашката на доктора започна да удря по бедрата на тялото.

— Нима наистина предполагаш, че съдбата на Исма ми е безразлична?

— Във всеки случай друго не показваш!

— Ако успея с работата си, то може би ще спася цялата система, а не само дъщеря си. Не бива да допускам и най-малкия риск. Исма ще ме проклина преди другите да го разберат.

— Аз пък смятам, че сега е време да разбере най-после, какво става в тази лаборатория! — казах аз и се отправих към вратата.

— Не! — изврещя доктора. — Още не! — той скочи и насочи рогата си към мен. — Мистър Спейс, дори на тебе не мога да позволя да влезеш вътре на този стадий от работата.

— Тогава изложи накратко в какво се състои тази работа — предложих му аз. — Обяснете ми точно какво правиш и кои са ти враговете. Искам сведенията веднага, иначе излизам от делото и си тръгвам!

— О, Сам, нима не искаш да освободиш Исма — възкликна Никол. — Ти нали не си такъв гаден негодник!

— Разбира се, той не е такъв — увери я докторът. — Мистър Спейс няма да напусне дъщеря ми в такава трудна минута.

Бях блъфирал и той го бе разбрал. Опитах се да измъкна поне някаква информация, но дъртелата му проклет не захапа въдицата.

— Когато стане възможно, ще знаете всичко за експеримента ми — каза докторът и по големите му очи паднаха сенките на гъстите му мигли. — Длъжен съм да ви помоля, повярвайте ми на честна дума.

— Остава ли ми друга възможност за избор? — казах аз и отново приседнах, защото той пак се зае да дъвче шапката ми. Взех я и пъхнах в пояса си. Нямаше никакъв смисъл да го освобождавам от самоконтрола му. — А сега имате ли да ни кажете нещо друго, сър?

— Разбира се, че има — каза той. — Мога да кажа, че Ронфостър Кейн, кралят на роботите е въввлечен в този свиреп бизнес.

— Откъде ви е известно това?

— Чух, как един от гангстерите спомена неговото име, случайно, разбира се, но веднага ми стана ясно кой стои зад отвлечането на дъщеря ми.

Аз кимнах.

— Това подвърждава подозренията ми. Кейн наистина може да е Ф. Инициала е само едно прикритие. Двамата ги свързах с обща нишка в мига, когато мишката-полицай от Юпитер каза, че офиса откъдето Ф. е изпратил картичката, принадлежи на Кейн. Изглежда, той е подкупил мишките, иначе, защо те отказаха да се вслушат в логиката на разсъжденията ми.

— Ако си прав — каза Умани, — то Исма се намира на Меркурий в замъка на Кейн. Разправят, че тази крепост се охранява от един грамаден огнедъхащ дракон, и доколкото зная, той е раздразнително говедо, но в замяна на това обича дълго да спи.

— Кой, Кейн ли?

— Не бе, дракона с огнения дъх. Нали ви казах — в нормално състояние е бавен и ленив, обикновено дреме на сянка, но ако се разгневи е способен на всичко.

— Ще го имам предвид — казах аз.

— Докато ви няма ще се грижа за Никол — обеща докторът.

— Прекрасно — блеснаха ми очите. — Не бих искам тези негодници да я докопат. Разбирате ли, те са я измъчвали!

— О, боже! — докторът подскочи до девойката, наведе дългата си шия и впери в нея здравото си ляво око. — Какво ви направиха, скъпа?

— Отначало ми боцкаха в коремчето с тръстикови пръчки, а това боли доста!

Тя показа белезите на корема си.

— После ме изнасилиха — каза тя делово.

— Колко ужасно! — възкликна докторът.

— О, нямаше нищо страшно — усмихна се тя. — Изобщо това ми се случва често и съвсем не е лошо, когато свикнеш.

— Аз вдигам котва — заявих аз.

— Почакай малко — спря ме докторът. — Искам да ти кажа за условията.

— Какви условия?

— Естествено на отвличането. Нали знаете, че подобно нещо винаги се съпровожда с някакви искания. Трябва да ги вземете със себе си като част от багажа ви.

— Давайте — съгласих се.

— Най-добре ще бъде, ако възстановя сцената на отвличането — каза докторът, седна пред вратата на лабораторията и тресна двете си предни копита на масата. Лявото му око с безпределна тъга се спря върху мен. Дългите мигли предизвикваха такава представа. Всеки жирафоглав изглеждаше по рождение печален. — Ние закусахме в градската секция на Ням-Ням. Аз бях в тялото на великолепия стар банджожист и ме придружаваха Исма и братовчед ми Уърлъг. Поръчахме си кисело мляко, препечени филийки и тъкмо се настанихме на Ням-масата и се канехме да започваме, когато стената на зданието започна да се топи.

— От какъв материал бе построена? — попитах аз.

— Изненадва ли ви това?

— Разбира се, та какъв е материала?

— Глинокирпичен с полиметална надстройка и почти монолитна каменна основа.

— Следователно са използвали теталорен деенергизатор „Амърс“ с цилиндър 20–40.

— Възможно е, мистър Спейс. Аз не съм оръжеен майстор и не знам — каза докторът с явно раздражение. — Мога ли да продължа?

— Разбира се.

— Стената се стопи и аз веднага разбрах, че ние на това място сме излишни. Хвърлих се към Исма да я защитя. В Ням-Ням салона влязоха три яки Луни.

— Сигурно са били същите, които ви лишиха от ирландското тяло?

— Същите. Нахлуха вихрено и грубо блъснаха Уърлъг на пода, което естествено се отрази зле на черния му дроб. Те изпълниха тялото ми с цяла тълпа нитрокълбета и се оттеглиха заедно с Исма, като на излизана измърмориха името на Кейн.

— А условията?

Умани изпръхтя и ноздрите му се издуха.

— Натам отивам.

— Сам, нали разбираш, че така по-добре ще разбереш обстоятелствата — намеси се и Никол.

— Те оставиха една картичка на масата — каза жирафоглава.

— Къде е тя?

— Как да ви кажа? Тя се самоунищожи, но аз запомних условията. Паметта ми е феноменална и много ми помага в работата, когато трябва да запомням различни формули.

— Казвай най-после, какви са тези условия?

— О, прав си. Сега ще ги изцитирам — рогата на мистър Умани настръхнаха, а розавите усни замляскаха. — Картичката започваше така: „Ние отново се опитахме да премахнем доктор Умани, но ако случайно оцелеле и мозъка му бъде преместен в друго тяло, то ние го предупреждаваме, че ако иска да види дъщеря си Исма жива, трябва да прекрати опити те си. Иначе девойката ще почине и то болезнено. Експериментът през следващия марс-месец трябва да бъде прекратен и лабораторията да бъде унищожена. Тогава на момичето ще запазим живота, но ще я задържим при нас, докато се осъществят определени планове.“ Такъв бе текста...

— За какви планове става дума?

— Не е нещо важно — пръхна докторът. — Работата е там, че аз трябва да продължа експеримента. А вие да върнете Исма. Животът и зависи от вас.

— Какво засяга Кейн вашата работа? — попитах го аз. — Исма... Той ме прекъсна, като навири копитото си.

— Стига въпроси, мистър Спейс. Уърлг ме чака в лабораторията. Трябва да галопирам натам. Да вървим, миличка — и той кимна на Никол. — Аз ще ти покажа апартаментчето, където ще живееш.

— Ще се видим после, Сам — каза Никол.

Докторът ми подари усмивка за довиждане. Зад дебелите устни се показаха големи жълти зъби и черни венци. Никога не ми харесваха подобни гримаси на жиравоглавите.

XII

— Да сте видели Джим?

Задах този въпрос и се обърнах към кучелиция, който бе така едър и космат, че приличаше на бронирана банкова стена. Наричаха го Хайм Бъдин и никога на процеждаше три думи там, където две бяха достатъчно и две там където една стигаше.

— Не! — отговори той.

— Кога се е мяркал тук за последен път?

— Преди седмица.

— Беше ли сам.

— Не.

— Кой беше с него?

— Постоянното присъствие.

Знаех коя имаше предвид. Джим Хоруел бе така глупав и безобразен, че да има друга жена освен ТеТе, бившата развратница, чиито хубави дни (и ноци) отдавна си бяха отишли, беше просто невъзможно.

— Значи, тя още ходи с него?

— Да.

— Къде?

— Трудно маже да се каже.

Отпуснах му петачка.

— Сега ще ти бъде ли по-лесно да си спомниш?

Ние се намирахме в една от най-противните кръчми на Луната, където пари не биваше да се показват открито и затова я протегнах под масата. Грубата тлъстокожа ръка я притисна, а очите му, съвсем по кучешки резки, пробляснаха алчно.

— Виж в Старото корито — каза той. — Втория блок след кръстовището по Кратерната улица. Опитай там.

— Налага се — измърморих аз.

* * *

Този път е бил прокаран по лунната повърхност, когато е била строена първата колония на земния спътник и сега не беше в най-добрата си форма. Искаш ли да се предвижиш — взимай пясъкоход.

Местността беше първобитна и застинала. Зловонните септически ями на разрушените куполни сгради и случайните биопротоници, в които се настанявали работниците в онези години, още продължаваха да излъчват отровните си изпарения.

Намерих един пясъкоход под наем и той беше съвсем в такт с пътя по който щеше да поеме. Бричката ревеше с истеричен подтекст по изровеното трасе и двигателите ѝ не успяваха да достигнат и половината си мощност. Бях започнал да проклинам падналата ми се машина, когато съзрях колелото на Джим да седи на един плешив пясъчен хълм.

Беше си там, точно на мястото, което ми посочи Бъдин. Забелязах вечния му псевдовелосипед, което означаваше, че се намира вътре. Заедно с ТеТе, разбира се.

Изключих мотора и се измъкнах от машината.

Скаловратата на колибата не беше заключена и аз не се затрудних да чукам. Джим бе мой стар приятел.

Той беше там, но по определени причини, не беше в състояние да каже дори „здравей“. Още с влизането ме блъсна силната миризма на луносок. Джим се бе проснал по гръб на псевдолеглото до стената с разперени ръце, отворена уста и тежко дишане, а понякога промърморваше нещо неразбрано. Беше се натряскал до козирката.

— Що за птица си ти? — запита ме мадам ТеТе.

Тя седеше на масата и пред нея стоеше преполовена чаша — истинска марсианска синя блондинка, навлечена с изтъркана опаковка, която притежаваше две живописни дупки на лактите. Гневът в очите доказваше, че тя е достатъчно трезва за провеждането на разговор.

— Сестричке, ако го смяташ за важно, знай, че се наричам Спейс. — и кимнах към лежащия Джим. — Бързо го събуди... дай му кафе. Този момък ми трябва.

— А-а-а, не се опитвай да ми заповядваш, го... — зашлевих и една плесница и тя преглътна останалото обратно в устата си, като

разбираше, че мога и да повтора дипломатичното си действие.

— Мисля, че ти казах нещо. Хайде, раздвижи се!

Тя вдигна Джим да седне и завика. Така се опита да го събуди и да си призна, това не беше най-хубавото нещо което някога съм чувал.

— Пфу-у-ф! Пфу-у-у-ф! — замърка той. — Какво става?

Аз заставах пред него, хванах го за дрехите и рязко го издигнах нагоре.

— Хоруел, събуди се! Ти притежаваш нещо, което ми е нужно и което си искал да ми дадеш. Ставай!

Разтръсках го, а той се разкашля, замига и се опита да ме фокусира.

— Сам... ти ли си приятелю... Сам...

— Аз съм — и силно го плеснах през лицето с обратната страна на дланта, като същевременно с другата ръка го поддържах да не падне. — Сам, стария ти приятел, дойдох да си прибера дълга си.

— Не ти е провървяло, Сам — гласът на ТеТе беше кисел. — Джим не може да плати нищо, джобът му е празен.

— Веднъж на Деймос спасих на тази шушумига живота. Един звяр го припозна за магаре и се опита да го разкъса. Аз застрелях рунтозавъра. И затова ми е длъжен. Но не ми трябва това, което няма. Дойдох не за пари.

— Тогава, какво ти е нужно? — тя ме погледна и за миг ръката и замря във въздуха с кафето.

— Информация. — аз продължих да го тръскам, докато очите му не се опулиха. Но това се оказа недостатъчно. Отново го пляснах, след което блъснах тялото на стола — той се плъхна, застана и хвана главата си с две ръце.

— Влей кафето в устата му — казах на ТеТе.

— Почакай малко, да поистине — заплямпа тя на древнолунен език. Кафеничето бълбукаше и съскаше.

— Аз какво ти казах? Действай!

— Добре де. — каза тя и се наведе над димящото кафениче.

Чашата се напълни и аз дадох на Джим тази мръсотия, като го заставах да я изпие до дъно. Той се разкашля, опита се да плюе и да блъска с ръце, но накрая погълна всичко.

— Още! — заповядах на старата кучка. — Изключил е наполовина, а аз искам да говоря с него.

Тези забавления продължиха до петата чашка, след която хванах главата му и я отметнах назад.

— Трябва ми информация, Джим! Разбираш ли?

— Разбирам... Разбирам... Сам. „Джус Лем“ ще ми помогне да се оправя напълно — главата ме боли.

Стоях над главата му, докато не изпи сока. Най-после се посъвзе и заплува към повърхността.

— Ти познаваш всички главорези на Луната. Трябват ми трима от тях.

— Какво... Кои, Сам?

Хоруел някога бе превозвал контрабанда, тютюн и разни други стоки, а след това бе скочил в мътните вълни на черния пазар. Дори бе открил конюшна с развратнички, докато те не го захвърлиха в канавката. Той разбра какво търся.

— Три Луни работят за Кейн и се опитаха на два пъти да пречукат доктор Умани в Мехур сити на Марс. Успяха да отвлекат дъщеря му. Трябват ми имената им. И къде мога да ги открия.

Той се почеса по челото.

— Искаш прекалено много, Сам. Ако ти прошепна нещо, може да ми се случи голяма беда.

Очите ми се свиха на чертички и аз се наклоних над масата, като лицето ми зае едно ниво с неговото. Не напразно исках да изглеждам така внушително.

— Казвай или веднага ще те споходи още по-страшна беда. Хващам те, наблъсквам те в пясъкохода и от там на Земята право в ръчичките на скъпия сержант О'Майли. Както знаеш, той има големи юмруци и противно дълга памет. Ще те смели на кайма.

— О, Сам... нима така ще постъпиш със стария си приятел?

— Ако пропееш...

Той застана и вдигнатите му ръце затрепераха. Намираще се в капан и добре го разбираше. Какво друго му оставаше, освен да се раздърдори?

ТеТе ни гледаше от далечния ъгъл на бараката. Беше се свила до стената и не желаше да има нищо общо с такъв момък като мен.

— Мисля... мисля, че знам, момчетата, които ти трябват — каза Джим. — Те са в служебния списък на Кейн и той понякога им намира работа, за която са нужни здрави нерви и яки юмруци. Но те не

приказват за това — предпочитат да държат езиците зад зъбите. За тях е чест да работят за краля на роботите.

— Имената им — настоях.

— Знам само прякорите им — захъмка Джим. — Единия е Плодчето, защото обича да лапа всякакви видове плодове, особено предпочита сливите-ягоди от Венера и пазвата му постоянно е пълна с...

— Достатъчно с подробностите — викнах му рязко. — Казвай за останалите.

Джим се почеса по бузата, нервно му беше, но приказваше, а това бе добре.

— Вторият е Паякът. Външността му е такава — Космат и тлъст. Хилещото се бебе е третият — защото никога не се усмихва. Така да се каже, ирония в прякора.

— Схванах добре — казах аз. — Къде се подвизават?

Лицето му се покри с пот и заблестя от страх.

— Аз... не съм ... сигурен, че ще мога...

Свих юмруци. Той се извърна.

— Чакай, секунда, само, започвам да си спомням, да започвам...

— Провървя ти, че имаш такава добра памет — ухилих се аз. — Тя спаси носа ти от малка неприятност и голям кръвотек.

Той ми върна обратно усмивката, после тя се превърна в нещо кисело и неуверено.

— Повърти се в „Струята на сока“, понякога тези малчугана се мяркат там да си наквасят гърлото.

— Какви са им пушката?

— Плодчето мъкне скорострелния Ръгби-Поуел 2.20–70, който е пригоден специално за ръкопашен бой. Паякът е без жезъл, но в ботуша си държи нож с дълго острие. Хилещия се предпочита Уикърс-Спейшъл 20–40. И тримата добре работят с инструментите си. Лоши са тези новини, Сам.

— Първия път, в Мехур сити те стреляха с микролазери 45 Сидли-Армстрънг — казах му аз.

— Това не е лунно оръжие. Тук се мъкнат с нещо по-леко. Но умеят да боравят с почти всичко на света. Кейн не би наел някои недоучени младоци.

— Какво още трябва да зная?

— Нищо друго, освен да те помоля да не споменаваш името ми. Ако някоя Луна научи, че аз съм проговорил, то веднага ще се превърна в труп.

— Ти прекалено много се безпокоиш — казах аз и му подадох чашата. — Пийни, Джим.

Той ми върна празната чаша, награби бутилка Луносок и зацоца от нея.

— Това кафе ще ми прояде вътрешностите — каза той като се откъсна от цицката.

Обърнах се към ТеТе. Тя не помръдваше.

— Сестричке, трябва да си намериш нов мъж — казах аз. — Този сокогълтач няма бъдеще.

Тя нищо не отговори, само още по остро ме загледа от ъгълчето си. Джим продължи да трепери, когато се качвах в пясъкохода.

XIII

Никога не съм бил силен на „Гръбчето“, чисто лунна игра, в която се употребяват големи сланинени топки. Целта е противника да се измъкна от прикритието и да бъде свален с един удар на топката. Удари в главата и корема се смятат за нечестни. Три попадения и рунда е спечелен.

Само на Луната, със слабата и сила на тежестта, е възможна такава игра. На Земята тя е прекалено изтощителна. Но дори и тук за нея е нужно здание.

Луните биват светли и тъмни, високи и ниски, брадати и бръснати, но притежават една обща черта — телосложение като на професионален борец.

Когато влязох в „Струята на Сока“, играта бе в разгара си. Мокро пляскане на сланината в гърдите и безсрамните викове ми подсказаха, че някой си е получил заслуженото.

Веднага засякох трима юначаги с масивни тела, които подмятаха кълбата до далечната стена. Поръчах си венериански джус и попитах съдържателя на това злачно място, кои са тези мъжаги.

— Тъся Плодчето, Паяка и Хилещото се бебче — казах му аз. — това те ли са?

— Разбира се, че са те, приятелю — съдържателят постави чашата с джуса на тезгяха. Някога е загубил ръката си, но и досега не бе се погрижил да му присадят нова. Размаха остатъка в посока на тримата главорези. — Те не обичат чужденци да им се бъркат в играта. Ако съм на твое място, бих се държал на разстояние светлинна година от тях.

— Но не си на моето място — казах и три големи глътки изпразниха чашата. Налях в стомаха си истински пожар, но трябваше малко да се загрея преди да започна замислената работа.

Приближих са до Паяка — ниско пухкавичко момче. Хванах „гръбчето“ му, преди да успее да помръдне. Замахнах и насочих със всички сили кълбото в гърдите на тъжната Луна, по име Хилещото се

бебе, който не очакваше подобен ход и навири крака. Третият, Плодчето, цялата риза на който бе покрита с мазни петна, направи змийското движение на ръката към пояса, където трябваше да бъде скорострелния му Ръгби-Поуел 30–70, но бях измъкнал 38-я си и успях да му го покажа, преди да докопа своя.

Обезоръжих и тримата. Паякът се опита да извлече незабелязано дългото си ножче от ботуша, но с един удар на дулото го избих и той обезоръжен започна да смуче окървавените си пръсти.

Съдържателят на вертепа следеше тази операция със зинала уста; досега не беше виждал някой, който така да пречупи скъпите му посетители.

Кимнах с глава към задните стаи.

— Натам!

— Почакай, приятел, ние... — започна Плодчето.

— Млък! — ударът на 38-и в ребрата го насочи в нужната посока.

И те тримата тръгнаха.

Къс, ама съвсем слабо осветен коридор, водеше в задната стая. Наблъсках ги там и с ритник тряснах вратата.

Засипа ме дъжд от възмутени въпроси.

— Каква е тази наглост? — Паякът.

— Що за просташки игри? — Хилещото се бебе.

— Кой си, ти бе, дявол да те вземе? — Плодчето.

Отвърнах им с най-студената усмивка на която бях способен.

— Привет от Кейн. Той не е много доволен, от начина по който сте отвлекли момичето.

— Това пък какво е? — възмути се Паякът и стана черен и зъл.
— Ние извършихме работата съвсем чисто.

— Той иска да знае, къде сте я дянали?

— Как, къде? Където ни заповяда — издрънка Плодчето. — В южната кула на Меркурчето. А от какво е недоволен?

— Шефа обича чистата работа. А вие тримата глупаци, сте направили малка грешчица, като сте допуснали едно калпаво частно ченге да ви проследи.

— Какво ченге? — поиска да разбере Хилещото се бебе, як мъжага почти с моя ръст и моето тегло, могъщи плещи и дълги ръце.

— Този — казах аз и три пъти натиснах спусъка на калибър 38-и. После свалих фалшивите си мустаци.

Те паднаха като обрулени круши и аз се зарадвах, като разбрах, че Системата се е отървала от трима убийци главорези. Изпитвах чувство на приятен възторг и в мен напираше сила и мъжество. Ако Кейн отново се опита да ни нападне на Марс, то той ще трябва да наема ново пушечно месо.

Още не бях завършил напълно работата си. Извадих „Ивичестата Зебра“ и започнах да снимам Бебето в профил и анфас, дори в тил.

— Бебчо — приказвах му, докато фиксирах унилата физиономия за потомството, — направи „боц“. — Но той, кой знае защо, не беше в състояние да оцени тази шега.

След като свърших с тази работа, прибрах „Зебрата“ и извадих преносимия деатомизатор L-5-J. Не бе в рамките на добрият тон да оставям тези три купчини мръсотия в почтения игрален дом.

Паф! И няма повече главорези.

Едноръкият съдържател на бардака изглеждаше съвсем объркан, като ме видя да се появявам сам.

— Момчетата си тръгнаха преди малко — обясних му положението. — Излязоха пред задния вход.

— Едва ли ще проливам сълзи по този повод — каза той. — Те прогонваха половината от посетителите ми — и махна неопределено с остатъка от ръката си. — Ето, вижте, вечер е, време само за разквасяване на устата, а при мен няма нито една жива душа.

— Прав сте, тук наистина е много тихо — съгласих се аз.

— А вие какво не си поделихте? — поиска му се да узнае. — Нещо бандитско ли?

— Дребно недоразумение — казах небрежно. — Не се безпокойте, подробностите уредихме, преди да си тръгнат.

Изглежда това го задоволи. В този лунен квартал не си струва да разпитваш по отношение на разни бандитски истории. Той кимна и посочи тепиха за играта.

— Какво ще кажеш, ако изиграем рунд „Гръбче“? Аз ще застана срещу вас. Плаща заведението.

— Не — за съжаление трябваше да му откажа, — но благодаря за предложението. Работата е там, че ми предстои друг вид игра.

Следващото място, където спрях, беше Калисто. Пристигнах заедно с дузина снимки на Хилещото се бебче в чантата. „Зебрата“ бе свършила добра работа. Негативите им харесаха.

— Много добре са излезли — каза той, докато ги разглеждаше през една силна лупа. — Структурата на костите е отчетлива и признаците ясно се различават.

— Радвам се, че ви харесаха — казах аз. — Сега направете така, че да изглеждат като него. Ще успеете ли?

— Не смятайте, че това е някаква трудна проблема — каза този човек, по име Заадер, който притежаваше солидна репутация на първокласен майстор на пластични операции. Достатъчно бе да поискаш, срещу заплащане, разбира се и горила може да заприлича на същински ангел. Отзоваваше се на поръчките и работеше напълно легално, като променяше всичко което клиента пожелаеше. Разбрахме се за хонорара и веднага внесох аванса. Той ме убеди, че това било в правилата на неговия бизнес.

— Моля, легнете, докато ви поставим в хипно секцията.

Самият Заадер бе такава безобразна маймуна, че аз направо се удивлявах, защо той не приложи на себе си собственото изкуството и не си направи нова физиономия.

Разкопчах куртката си, свалих я и се обтегнах на дългата бяла медмаса. Никак не обичам когато в плювалника ми се забиват игли, но в даденият случай трябваше да търпя.

— Отпусни се — занарежда Заадер. — Долната челюст да се отпусне и ще видите, че никак не боли. — После се наклони над мен и пусна в ход хипното — кожата ме посърбя секунда две и онемя.

Докторът разположи пред себе си снимките на Хилещото се бебче и започна да ги изучава, докато хипноразтвората не извършеше дейността си докрай. Боцна ме в бузата. Никаква реакция. Плътта ми бе направо мъртва.

— Започвам — предупреди ме той.

И да исках, не бях в състояние да отговоря — лицето ми бе като размекнат слой наквасена глина. Заадер започна да оживява тази суровина с помощта на ръце и инструменти при което костите и плътта

запридобиваха вида на Бебчето, което никога не се хилеше. Докторът си тананикаше стар венериански мотив и продължаваше с наслаждение да ме размесва. Само веднъж се спря и направи кратка справка със снимките.

— Нужно е — замърмори той, — малко да се издълбаят скулите, а очите да се раздалечат с четвърт дюйм. — И се зае с работата отново, както хлебаря меси тестото. — Хм... дясното ухо трябва малко да се деформира...

Най-после завърши.

Когато стъпих на краката си, усещах, че съм добре, хипноразтвората бе излетал някъде в пространството и кожата ми възвърна чувствителността си.

— Повече не трябва да се страхувате от болки — увери ме докторът. — Новото ви лице е готово за всяка обикновена работа. Но въпреки това, понеже костите още не са достатъчно твърди, ви съветвам да избягвате в близките няколко часа получаването на прави удари в главата.

— При моята професия това не е толкова просто — подсвирнах аз, — но ще се постарая да бъда внимателен. А какво ще стане със старото ми лицезрение?

— Не ви разбирам?

— Ами-и, кога ще си го върна обратно?

— Веднага щом пожелаете — засмя се той. — Възстановяването не е проблем. Елате, когато поискате.

— Ех, така и ще постъпя — въздъхнах аз. — Обичам външността си.

Огледах се в Заадеровите огледала и от любопитство прекарах длан по новата си костна структура — тя бе великолепна: Дълбоки, сякаш засадени в леха очи, широк нос и тънки усни. Сплеснати ушни миди... Въобще това бе Хилещото се Бебче!

XIV

Меркурий е нещо великолепно. Трите хиляди мили диаметър са нищо в сравнение с Юпитер, но адската температура на повърхността е предизвикана от близкото Слънце. Ако не сте под някой купол ще се изпържите като сурово яйце. През 2020 година системата на охлаждане на Роки-сити се развали и десет хиляди достопочтени граждани се превърнаха на печено без грах. След този малък инцидент започнаха да крият селищата с тежка промишленост под земята, но пострадалият град е още на повърхността. Но сега мрачно го наричат Роки-печеното прасе.

Официалното му име е Куб-Кейн. Кралят на роботите го купи, префасонира обществените сгради и си построи там собствена крепост, като допълни охраната с дракон. Честно казано тази гадина ме тревожеше — не се надявах, че ще избягна сблъскването с нея.

Глупаво постъпих на Луната. Трябваше да измъкна от Хилещото се бечче повече информация за Кейн, преди да го преселвам в подобря свят. Сега нямах никакъв шанс да узная плана на крепостта. Единствения начин да се добера до Исма бе да опитам голям и нагъл блъф. За гласът си подбрах ниските тонове съпроводени с леко хриптене и ако говоря това което подбрах и не забравям за необходимостта непрекъснато да съм мрачен, то непременно ще попадна вътре.

Въоръжих се до зъби. Под якето напъхах пистолета на Беччето заедно с любимия ми 38-и калибър, а лазерният Лоудър-Лоузен ТХ с възвратна камера 60–20 висеше на шията ми, Като еластичния му наддулен кобур бе закачен за пояса ми откъм гърба. Този топ, почти истинска гаубица можеше да спре и отхвърли назад бягащ в галоп ганимедски зверогущер, а тези животинки не са от най-леките и слабите на белия свят.

В тръбопровода, водещ към Куб-Кейн, затегнах ципа на костюма за високо налягане и тръгнах към прохода. Черното яке на гърдите и

гърба имаше кръг с емблемата КК. Но кръста ми висеше обичайното за подобни случаи оръжие.

Пазачът ме видя и се хвана за оръжието си.

— Кой си ти и какво търсиш тук?

— Работя за шефа ти — произнесох с хрипящ глас, — провери със скенера и ще видиш, че всичко е на ред.

Чернотото насочи в лицето ми коническата портокамера. Идентификационния лъч ме обходи и се появи съобщение след малко време за размисъл на опознавателната система: „Личността е позната. Хилещото се Бебе. Пусни го!“

Така новото ми лице премина първата си проверка. За добро или лошо, но с неговата помощ се озовах вътре в кралството на Кейн. Неговият замък-крепост се забелязваше отдалеч — издаваше се от купчината мехури, като огромен юмрук, насочен в небето. Видях го и се удивих на средствата, които бе хвърлил в този строеж. Той бе създал дори изкуствена планина и тя служеше за основа на замъка, който приличаше на древните средновековни замъци на Земята, което впрочем не ме удиви чак толкова много. Широк ров, изпълнен с кипяща лава, обкръжаваше градежът и дълъг виещ се път се издигаше към масивния вдигащ се мост.

Следващият проблем, който трябваше да разреши, бе как се свали този вдигащ се мост, защото още не се бях научил да плавам добре в течаща лава.

Селото под замъка ба препълнено с еднакви по вид синтета, които проявяваха завидна деятелност в някакъв общ поток. Напрегнах се и зачаках да ми викнат, но те направо ме игнорираха. Минах през вратата-скенер без произшествия и това означаваше, че присъствието ми тук се предполагаше. Следователно, докато не забият тревога, никой от войниците не ще се обърне с някакъв въпрос към мен.

Побързах да премина покрай колибите-мехури колкото се може по-внимателно. Пътят нагоре бе лек и покрит с паваж, който свършваше точно до рова. Право пред и под мен кипеше и бълбукаше лава.

Застанах на едно място и с хилещия си вид зачаках да спуснат моста. В центъра му се отвори някаква дупка и металически глас ме предупреди с поредното питане.

— Кажете причината за идването.

— Работя за Кейн — отговорих аз. — Имам отношение към затворничката от Южната кула.

— Твоето име?

— Хилещото се бебче.

— Името на затворничката?

— Исма Умани.

Вратата в скалата се затвори и аз останах да чакам като зопочнах обилно да се потя.

Преди да потегля за Меркурий, направих внимателна проверка и се убедих, че Кейн не е в крепостта. Той бе на посещение в една от фермите си на Венера, където проверяваше лукоотглеждането с помощта на робосила. Освен това аз официално осъществявах надзора над Исма. Бях фалшифицирал подписа на Кейн върху една магнитна карта. Аз съм добър спец по работа с подобни неща, което не ми пречи на бизнеса.

Напълно в стила на средновековен замък затракаха вериги, мостът заскърца и започна да се спуска. Накрая се трясна в платното на пътя. Приблжих се до него и започнах да излъчвам мрачно раздражение. Две синтета на Кейн ме чакаха с готово за стрелба оръжие.

— Пълномощията ви — поиска един от тях.

Подадох фалшивата магнитна карта.

— Имам заповед да прехвърля затворничката на Деймос — изхриптах аз.

— Защо не са ни предупредили? — очичкити на синтетчето бълваха подозрителност.

— Решено бе в последните минути. Затова Кейн ми даде този карта. Нали я видяхте? — изкривих устните си така, сякаш Бебчето бе пожелало да се захили наистина. — Неприятности ли търсите? Мога да се погрижа за това?

Това го потресе, върна ми магнитната карта и махна с ръка — влизай. Постовете бяха преминати. Влязох вътре в една зала.

Тя бе самото съвършенство до последната подробност. Навсякъде виждах бронзови гръцки и римски статуи, величествени гоблени, фрески по стените, древна мозайка... изглежда щастieto е било щедро към Кейн, защото всички предмети с вида си настояваха за уникалността си и автентичността си.

Но как да стигна Южната Кула?

Ето къде би ми свършила работа информацията от Хилещото се бебче, ако не бях толкова припрян. Човек цял живот се учи и аз бях получил поредния урок.

Нищо друго не ми оставаше, освен да се обърна към безстрастния страж. Средновековните доспехи се допълваха от двурък меч. Почуках с пръсти по забралото. То се вдигна.

— Тук съм по работа — проявих напълно нахалството си — трябва ми придружител до Южната Кула. Отведи ме там!

Колко просто се оказа. Бронираният страж тежко замарширува по коридора без да възрази нито дума. Колкото по-далече отивам, толкова по-добре вървят нещата. Моят безумен план може и да успее... По дяволите огнедишация дракон!

Минахме през безкрайни каменни коридори, под високи и извити сводове, по калдаръмени дворове, в които стражите на Кейн се упражняваха в бой с мечове и копия, и изкачихме хиляди стъпала. Когато се добрахме до окованата в желязо порта в Южната кула дишах тежко, а мускулите на краката ми просто дрънчаха от умора. Синтето бе тих и спокоен, сякаш въобще не носеше тези тежки доспехи.

— Пристигнахме — оповести той. — Искате ли да ви почакам?

— Не, връщай се на поста си!

Забралото на шлема се тракна и той заблъска с железата си спиралите на каменните стъпала.

Изчаках да се отдалечи и опитах да отворя вратата. Тя не помръдна. Ударих с юмрук по дървото. Почаках. Отново ударих. Дали Исма е жива?

Неясни звуци ми подсказаха, че вътре има някой. Завъртя се ключ и нещо тежко изтрака. Вратата се откряна и през тясната цепка черен синтетичен здравеняк ме изгледа.

— Трябва да преместя затворничката — направо му заявих аз.

— Пълномощията ти?

— Директива на Ронфостър Кейн.

Подадох му магнитната карта. Той закачи оръжието си на шията провери картата и ми позволи да вляза вътре. Лъхна ме миризма на пот и слама. Единствен источник на светлина бяха мъждеещи свещи. Венерианката бе прикована за каменната стена, права, напълно гола, с разтворени ръце и крака. Трите ѝ шии бяха захванати с широки

пръстени, от които излизаха вериги и отиваха в халки на стената. Очите и бяха затворени. С нея се бяха отнасяли грубо и тялото и бе покрито с белези и мръсотия.

— Отвържете я — заповядах аз.

В килията имаше още две синтета. Те стояха безмълвни. Стражът до вратата премигваше и се опитваше нещо да измисли. Онези двамата се заеха да свалят веригите.

— Вие сте един от трите Луни, които я доведоха тук — студено ме осведоми пазачът. — Помня лицето ви.

— Така е.

— Казаха ни, че Кейн желае тя да е окована в Кулата. Какво го е накарало да промени решението си?

— Това не е твоя работа — срязях го аз с хриптящия си глас. — Изпълнявай си задълженията и си дръж езика зад зъбите.

Изглежда това не му хареса. Челюстта му се напрегна и през синтетичните очи започна да се излъчва черна ненавист. Но прибра езика си зад зъбите и ги захлопна здравата. След продължителни усилия и доста чукане двете други синтета освободиха Исма от веригите. Тя се отпусна върху техните ръце и те просто я захвърлиха на пода.

Приблжих се до нея и няколко пъти я ущипах. Тя не помръдна. Тогава я заплесках през лицата силно и без да се шегувам. Тя трябваше бързо да се събуди и още по-бързо да се раздвижи. В известна степен успях. Момичето се размърда и замига с шестте си очи.

— Хайде, сестричке — избърборих, — събуждай се. Ние с теб трябва да се поразходим до едно весело място.

— Къде смятате да отидете? — поинтересува се момъкът до вратата.

— На Калисто — изтърсих без много да мисля.

Настъпи зловещо мълчание.

— Отговорът е неправилен! — извряка синтето.

Обърнах се към него.

— И защо, дявол да те вземе?

— На вратата казахте, че ще я отведете на Деймос. Знам това, защото тази информация ни предадоха по видеотелефона.

— Сега ще ти обесня всичко — изрекох и се приближих до него. Десният ми прав се стрелна в корема му. Това се оказа грешка.

Синтетата нямат кореми. Вместо да се прегъне на две и да заближе пода, той ми тресна един по лицето. Аз полетях назад, а момъка се протегна за оръжието си. Останалите също зашариха с ръце по поясите си.

Оказах се по-бърз от тях. Калибърът ми изграка и събори двойката пред мен, третият пропуснах и той отскочи встрани, гмурна се под масата и от там изстреля един заряд. Над главата ми избухна кратка светкавица и полетяха камъчета.

Той не получи втори шанс да ме убие. Следващият ми изстрел го прониза в гърдите и тялото му се отпусна безпомощно.

Прибрах 38-и в кобура и се заех с Исма. Тя се бе съвзела напълно и беше направо изплашена.

— Ще ме убиеш ли? Кейн ли те изпрати?

Застанах пред нея на колене и заговорих с нормален глас.

— Слушай внимателно, мис Умани. Аз съм Спейс, частния детектив, който наехте на Марс. Направих си пласто и с това лице се промъкнах тук. Искам веднага да тръгваме. В състояние ли сте, да вървите?

— Да, мисля, че да — тя ми подари усмивка от средната си глава.
— Носът ви е счупен.

Усещах това. Юмрукът на вратопазачът ме улучи точно на място. Добре ме предупреждаваше Заадер — не биваше да позволявам, да ме удрят по мутрата. Проклет шанс! Могат да последват големи неприятности.

— Забрави носа ми — казах аз. — Вдигай се!

— Май ще успея.

— Прекрасно. Да поемаме. Намираме се в устата на лъва и трябва да излезем преди зъбите да щракнат.

XV

Бягаш ли — чакай да падне тъмнината, но в нашият случай това бе глупаво и безполезно. Меркурианският ден, както впрочем и нощта, продължава осемдесет и осем земни дни. Трябваше да поемем риска на бягството под ярките слънчеви лъчи.

Още не беше се раздал сигнал за тревога или тропот на стражите, затова имахме възможност да изоставим замъка преди да са открили трите мъртви синтета.

Излязохме навън и аз веднага се възползувах от тежката връзка с ключове на синтетата. Заключих вратата. Така можех да спечеля още време. Исма трепереше и се притискаше до стената. Да я облека бях използвал копринената мантия на един от пазачите и тя сега се бе изхитрила да изглежда нормално. Тя бе прекрасен образец на венерианска жественост, но да се възползувам от нея нямах нито време нито място. Припомних си един доста срамен виц, който завършваше по следния начин: „... и ето защо една глава е добре, а три — прекрасно...“ Тогава бях на девет години и малко нещо разбрах. Сега се изхилих, като си го спомних.

— Нещо смешно ли има?

— Нищо.

Тръгнахме по стъпалата надолу, скоро те останаха зад нас и разбрах, че сме се заблудили.

— Как ще намерим обратния път към изхода на замъка?

— Нима не си влязъл от там — удиви се Исма.

— Разбира се, че от там. Но до килията ти ме съпроводи парче желязо и аз го освободих, когато стигнахме целта.

— Да помолим за помощ някой друг войник. Те нищо не подозират.

— Не бива — отговорих аз. — С този разбит нос не трябва да ме виждат. Ще започнат да задават въпроси, на които не ще мога да отговоря. Сам ще се опитам да намеря обратния път.

— Вие мислите, че ще успеете?

— Трябва да пробвам, да вървим!

И продължихме нататък през безчислените сводести галерии на замъка. Струваше ми се, че те са подобни на тези през които пристигнах, но не бях сигурен, защото на това място един камък не се отличаваше от друг.

— Мисля, че вървим правилно — каза Исма. — Аз помня, как ме водиха през тези места. Ние се приближаваме към вратата.

Тя бе успяла да се успокои, да възвърне предишните си сили и духовна твърдост. Триглавите произхождат от як корен.

Най-после засякох пред нас двора на замъка.

— Съдбата е още с нас — казах аз. — Зная, как от двора се стига до вратата.

Бързо пресякохме двора. Стражите продължаваха упражненията си, но бяха останали по-малко от преди, налагаха се с бойните секири, при което се разнасяше звън сякаш от камбана.

— Те са прекалено заети, да ни обърнат внимание — прошепна Исма и беше напълно права, преминахме без произшествия. — Аз мисля — въздъхна тя, когато се приближихме до огромната столова на замъка, — че няма да е лошо, да хапнем нещо. Какво ще кажеш, ако си починем малко?

— И аз бих желал нещичко да хапна — съгласих се с нея.

Столовата беше празна. Дългата маса бе заредена с кошници пълни с разнообразни плодове. Докато Исма лапаше ябълки и круши и пълнеше с тях джобовете си, аз напълних две тумбести шишета с вино от бъчвата на края на масата.

— Пий до дъно! — ухилих се аз.

Ядохме колкото се може по-бързо и не откъсвахме поглед от входа. Виното бе ободряващо, а плодовете — възхитителни. Кейн се обслужваше с роботоградинари и псевдовинари, тъй че — да живее Кейн, който обича да се радва на такива неща в живота.

Продължихме. Отново галерия. Коридори. Стаи със сиви мебели. Портрети на херцози и крале. Италиансти квазимраморни подове. Каменна камина и над нея глави на глигани.

— Сам, успяхме — възкликна Исма, когато вдигащият се мост се спусна и ние преминахме по него над рова с разтопената лава.

— Не съм — отбелязах сухо, — очакват ни.

Огнедишацият дракон на Кейн шумно спеше на пътя. Огромната му глава заприщяше пътя по цялата му шир, а от двете страни се спускаха стръмни склонове и да се заобиколи звяра беше невъзможно.

Ние бяхме блокирани.

— Избрал си е дяволски неподходящо място да подремне — направих остроумна забележка.

— Едва ли ще му хареса, ако го разтревожим — каза Исма. — Какво ще правим сега?

Опитах се да отговоря на въпроса, но през това време в замъка се вдигна тревога.

— Тишината свърши — забелязах аз. — Изглежда са открили онези лапнимухльовци. — Извадих 38-и калибър и го подадох на момичето. — Вземи, може да ти потрябва.

Вдигащият се мост започна да се спуска. Това означаваше само едно, стражата ще мине по него и ще ни притисне към любимеца на Кейн. Помислих си, че той сигурно е имал тежка нощ, щом спи без да обръща внимание на сигналите.

— Следи дракона — заръчах на Исма. — Викай, ако се разбуди.

Оставих я на място и затичах по пътя, като измъкнах лазеромета с гъвкавото дуло 60–70 и хвърлих поглед на моста. Натиснах спусъка и яркия лъч се заби в него като в полуразтопено пакетче масло. За две секунди го прерязах на две и една голяма част падна в лавата. Това спря стражата на замъка. Засега те нямаше начин да се доберат до нас.

Трябваше да се безпокоя за огнедишация дракон и войниците в селото. Даже и да преминем по някакъв начин край чудовището, ние...

— Сам, помощ — завика Исма, — той се пробужда! Побързай!

Така и направих, но докато се добера до момичето, огромното тяло на плочестото животно се изправи на крака и се заглежда като обезумяло. Изглежда не обичаше сирени и падащи предмети, при това съпроводени от присъствието на частно ченге, което се мотаеше пред свещения му поглед. Големите очи, като телескопи, с червен отблясък в зениците, завиха към нас, а дългата заострена опашка заудря сърдито земята.

— Дръпни се назад — предупредих Исма. — Той се кани да...

Накани се — огромната уста се раззина като дяволска пещ и от нея изригна дълъг език жълто бял пламък, облиза пътя пред нас и камъните почерняха.

— Изглежда, още не се е събудил напълно — предположих аз. — Лошо се прицели и не му достигнаха цели три фута.

— О, Сам, той ще ни изпепели!

— Не, няма да му се удаде — казах аз. С лазера в ръка се чувствах силен. Щом мога да разрязвам мостове, то един дракон ли ще ме спре? Прицелих се в главата на буци и натиснах спусъка. Нищо! Опитах отново. Същото нищо! Оръжието отказа, точно когато най-много се нуждаех от него.

Захвърлих проклетата пушка и извадих Уикърс 20–40 на Хилещото се бебче — играчка в сравнение с лазера, но друго под ръка нямах. Преди да успея да натисна спусъка, нов дълъг пламък излетя от драконовата уста и аз се принудих да отскоча назад. Левият ми крак се закачи за нещо и се подхлъзнах. Паднах и пистолета излетя от ръката ми. Подскочи на пътя и падна в пропастта.

Разгневеният дракон се извиси над мен дълъг като ракета, целият на зелени и кафяви плочки с пъпчива кожа и огромни чудовищни очи с пурпурен отенък. Из ноздрите, широки като пещера, изтичаше гъст дим. Очакваше ме беда. След секунда ще се превърна в готово ястие — дори пиан дракон едва ли ще пропусне за трети път такава цел.

— Сам, аз съм тук — завика Исма. Тя бе отстъпила до края на пътя и следеше схватката. Сега тичаше към мен и размахваше 38-и.

— Хвърли ми го — направо изпищях.

Триглавата го метна, аз ловко го хванах и веднага го насочих към приятеля на люспи. Стотна част от секундата измина преди да успея да се прицеля. Ако първият път не успея втори няма да има. Почти бях сигурен в това.

Стрелях в очите му. Двата изстрела бяха разделени във времето само колкото да преместя мушката от едното място на другото. И двете се пръснаха. Сега имах преимущество. Стрелях докато изпразних пълнителя. Чудовището се разтресе. Раздвоеният език се замята като извиваща се змия. Краката смазваха на прах попадналите под тях камъни. От носа излизаше гъст дим.

— Браво, Сам — възторжено викаше Исма и ми помагаше да се изправа. Левият глезен ме болеше така силно, че ходенето бе като убийствено наказание.

До и над мен се гърчеше тялото на великана. Тресеше се и бясно удряше с опашка. Ние се проснахме на земята, когато тя просвистя над

главите ни.

— Назад — предупредих я аз. — Той иска да се поразходи.

Като падаща планина зелено кафявият дракон рухна на пътя и започна да изпуска пара, като съскаше и свиреше. Опашката за последен път удари и замря. Ние плахо се приближихме. Около грамадната купчина месо се разтичаше черна локва.

— Кръв — въздъхна Исма и закри една от устите си с длан.

— Не — наложи се да обяснявам, — това е масло.

— Ти искаш да кажеш, че драконът е...

— Робот, скъпа, робот! И би ли могло да бъде иначе? Любимецът на Кейн — дракон-робот. Счупих коляновия му вал.

— Колко е изумително — възкликна Исма. — Какво прелестно създание...

— Наричат Кейн кралят на роботите и това не е шега — казах аз. — Той знае, как да сглоби тези колелца и лостчета. Сигурен съм, че сам е проектирал този звяр.

Исма закри с длани очите си.

— Колелца... каза тя. — ...виждам разни лостчета, и тръбички, и проводници...

— Всичко това е за огъня и пламъците — казах аз.

— Не мога да забравя, колко страшен изглеждаше жив.

— Но в замяна на това ти сега изглеждаш по-добре. А сега пристига приятна компания. — дръпнах венерианката зад челюстта на дракона.

Приближаваше се тълпа синтета, които изглеждаха зли като истински мегери.

— Можеш ли да ги спреш — запита Исма.

Въздъгнах тъжно.

— Навяхнат ми е глезена. Пистолета на Бебчето отлетя. Моят калибър 38-и е празен. Неприятно ми е да ти кажа, сестричке, но единственото, което може да ни спаси, е истинско чудо.

XVI

И се случи! Чудото! Поне останах с такова впечатление. Само преди секунда се бяхме притиснали зад изтичащия маслото си дракон и гледахме тичащите към нас въоръжени пазачи на Кейн и после вече не бяхме там.

Ние стояхме в кабинета на Натан Оливър под гигантския Институт на Изкуствата и старият приятел танцуваше край нас и възторжено пляскаше с ръце.

— Стана, стана! Работи, приятели, работи! Честна дума!

— Какво работи? — заинтересувах се аз.

— Времесмукач — отговори Нат. — Ако знаеш, колко труд хвърлих, докато постигна нещо! Работи на принципа на изсмукването. Предметите от миналото или бъдещето ги засмуквам или изхвърлям. Изпратих костенурка в 3028-ма година и си я поисках обратно, но някъде я загубих по пътя. После се опитах да изсмуча конен полицай от Таймс-скуер, от времената, когато се разхождали с коне. Но се разминах с него и прибрах един пияница на кон от 42-ра улица. Дадох му да пийне и го отпратих обратно.

— Кой, коня ли? — запита Исма.

— Не, пияницата. Коня запазих за себе си.

— Слушай, Нат — аз се надигнах от мястото си, глезенът ме болеше, но леко се придвижвах. — Как разбра, че на Меркурий нещо става с нас? Как разбра, че трябва да ни изсмучеш от там?

— Трудно ще ми бъде да се обясни с думи на обикновения език.

— Опитай!

— Преди всичко — забеляза той, когато помогна на Исма да стане, — бих искал да се запозная с това очарователно създание или по-точно три създания.

— Едно е достатъчно — каза тя. — Главите ми... и очите ми... Пийвам си по ред, ту с едната, ту с другата, по глътка или две.

Нат бе направо възхитен.

— Вие изглежда имате три различни набора вкусови хълмчета.

— Естествено, че е така. Щом имам три мозъка, три шии, три носа, три чифта очи и уши.

— Това е просто изумително — каза Оливър. — А трите мозъка не довеждат ли до объркване? На мен и един ми доставя толкова главоболия.

— Ей, Нат — казах му, като го стиснах за лакътя. — Спри да бърбориш. Налей нещо на дамата. И нещо на мен. Щом си започнал с пиенето, нека да е по-силно.

Настанихме се в претрупаната с вещи стая. За кресла ни служеха кукли на стари известни артисти. Аз се настаних на Марлон Брандо, Исма в коленете на Джони Вайсмюлер, а Нат с тежкото си тяло затисна Зизи Пикт.

Загълтах двойния бурбон като детско мляко. Сраженията с гигантски и изкуствени дракони засилват жаждата.

— Прекрасно — започнах да говоря, когато видях една от главите на Исма да засмуква шотландско уиски със сода. — Разправяй, как ни намери.

Нат нервно се размърда на необичайния си стол.

— Случайно, Сам.

— Животът е пълен със случайности — изръмжах. — Разказвай! Той въздъхна и затърка зачервените си очи.

— Е, така започна, когато се видяхме с теб за последен път...

— Аз се видях с един от вас, когато се захванах с тази работа — прекъснах го. — Но този Оливър бе от друга вселена. Ти или по-точно онзи, другият, задействува с размах и веднага нещо обърка: уж ме засили обратно, а ме изпрати в съвсем различно измерение. Беше ми ужасно неприятно.

— Предполагам, че на този етап още не съм усвоил добре разнообразните свойства на размерностите — заоправдава се той. — Не аз, разбира се, а втория аз.

— Ти винаги си изглеждал прогнил, но намеренията ти винаги са били благи.

— Благодаря ти, напоследък си станал много мил.

— За последен път те видях — аз се замислих, — май преди година, когато ме помоли да разбере, къде е изчезнала електронната ти крава.

— А, вярно — трепна Нат. — Страхувах се, че някой друг изобретател се е опитал да я открадне. Но се оказа, че тя се е заблудила. Вина за неустойчивостта на ориентиране носеше разбираното й копито.

— Когато един пияница се бе опитал да я издои наред пътя, почти умря от електрическия удар.

— Така беше — съгласи се Нат и въздъхна. — Такава ми е съдбата — изобретенията ми привличат разни безделници, като например пияници на кон.

— Защо ни разказваш тези неща — опитах се да узная.

— Като подготовка на обяснението ми. Аз само искам да ти разкажа, какво стана след като се разделихме.

— Тогава продължавай.

Нат вцепи, размърда с пукот дебелите си пръсти, после ги раздели. Начин да го размърдам не съществуваше, затова се заех с нова порция бурбон и се настаних колкото се може по-удобно на корема на Марлон Брандо. Исма се забавляваше, а фактът, че Нат ни бе спасил, направо й подсилваше настроението. Освен това не за пръв път й се налагаше да бъде бавачка на учени — при баща си бе преминала добра школа.

— След инцидента с наелектризирания пияница на Мичиган-авеню — заразва Нат, — прекратих опитите с изкуствените крави и се захванах с по-точните форми на творческото съзидание. Пипнешком влязох в областта на паралелните вселени и управлението на времето, при което, образно казано, си загубих чехлите, отнесени от великият космически поток.

— Бях чул, че се занимаваш с тези неща — казах аз.

— Действително. — Той извади огромна ирландска кърпа и шумно се изсекна, сякаш надуваше рупор. После продължи. — Последното ми устройство бе лъчеизпускащо устройство, което бе използвано за вашето спасение. — Изпрати ни възхитителна усмивка. — Това нещо поглежда едновременно и в бъдещето и в миналото. През енергетичните вихри на заредените неутрони, свързани в собствена последователност, се разтварят прозорчета и аз надничам... Но това разбира се, не е никакъв идеал, нито като научно постижение, нито в нравствен смисъл...

— И това си използвал да ни засечеш? — запитах и продължих да се занимавам вече с третата чаша. Усещах как се отпускам и омеквам. Глезенът ме болеше по-малко. И с цел да изпратя болката по дяволите се преместих и седнах на Вероника Лейк. Исма си остана в скута на Джини Вайсмюлер.

— Да — отговори на въпроса ми Нат и отново се захили. — Аз тогава се бях захванал яката и ти проследих енергетичния образ на Меркурий.

— Ти си наблюдавал всичко? — изненадах се аз. — И си видял, как намлатих дракона?

— О, естествено, това бе прекрасна демонстрация на здрави нерви и професионално майсторство.

Затрупах цвиленето му с по-силно хилене.

— Дреболийки.

— Така се увлякох — продължи Нат, — че едва не забравих да закуся...

— Нали ни измъкна, това е най-важното — намеси се Исма. — Мистър Оливър, вие прекрасно се справихте.

Нат пламна от удоволствие, че хвалят изобретението му.

Аз размахвах празната си чаша.

— Трябва да ни обясниш нещо, Нат!

Той обърна въпросително глава към мен.

— Къде се намираме сега, спрямо нашето присъствие в Куба на Кейн?

Той се почеса по темето.

— Доколкото съм в състояние да определя, вие сте на Земята и сега е предишния ден.

— Следователно имаме преднина от двадесет и четири часа?

— Приблизително.

— О'Кей — казах и поставих внимателно чашата си на масичката, приела вида на Алън Лейд. — Това ни дава известно преимущество пред Кейн. Ако бяхме тук ден след бягството, той би успял да организира покушение срещу нашия доктор Умани.

— Да се свържем с татко и да му кажем, че сме в безопасност — предложи Исма.

— Не, в никакъв случай — възпротивих се и разклатих проясnilата ми се напълно глава. — Кейн може да има възможност да

ни подслуша. Най-правилно е да се върнем, без да вдигаме много шум. Той е в безопасност, докато ние сме тук — стиснах здраво ръката на Нат. — Благодаря ти за безплатния превоз.

— Моля, скъпи Сам!

Исма го клъвна с устите си по ред и той се разтрепера от вълнение.

— Ние потегляме за Мехур сити — издадох нареждането си.

— Но аз искам да ви покажа и другите си изобретения. Аз сега разработвам начин, който ще позволи безболезнено да се обръща свинята наопаки.

— За какво ти е това — поинтересува се Исма.

Нат се смути.

— Казано честно, не знам. Да познавате някой свинар, който да се интересува от това?

— Виждаш ли — казах аз, — свинари не познаваме, но ти можеш да ни помогнеш в още нещо.

— Какво е то?

— Исма още носи наметалото на стража. Имаш ли някаква друга дреха за нея?

— Нещичко може да се намери — замисли се той. — Да отидем до спалнята. — последвахме го, той разтвори стената и се появи ниша, в която бяха натъпкани женски дрехи. Нат ни показа за проба костюм с широки ръкави. — Последната ми жена много го обичаше.

— Не знаех, че сте били женени — каза Исма.

— О, Дороти работеше заедно с мен над някои от ранните ми изобретения. Отвлече я механическа маймуна и я удуши. Тогава, а и сега си имам доста неприятности с това непослушно племе.

— Колко жалко — възкликна Исма и нахлузи дрехата. — Прекрасно ми седи!

Нат спечели нова поредица транс-целувки и ние потеглихме.

XVII

Земята напуснахме с нова пратка замразени тела за добрия чичо доктор, което позволи на Исма, веднага след пристигането ни, да го прехвърли в ново оформление. Като жирафоглав се беше преситил на този начин на живот. От лабораторния блок излезе типичен оклахомски индианец-чероки, който ми благодари за спасяването на скъпоценната Исма.

Аз обясних, защо съм със счупен нос и защо мъкна на рамената си физиономията на Хилещото се бебче. Време не ми остана да си възвърна истинския образ, докато товареха партидата тела.

— Уху, ти докарал куп тела добри — изрече той, с поредния акцент, който прозвуча съвсем фалшиво. — Ние харесваме тяло, което ни дал.

— Смятам, че заслужавам награда за връщането на дъщеря ви — казах му с цялата си откровенност.

Той кимна гордо с бронзовия си загар на лицето.

— Великият дух казва: ти смел мъж! Награждаваме те с този вампун! Той прекрасен!

— Не говоря за този вид награда — възразих аз. — Вие ми плащате добре и не става дума за пари.

— Тогава кажи на вожда, какво искаш и ще го дадем.

— Искам да престанете да ми разбърквате мозъка с вашия експеримент. Трябва да зная какво правите и защо Ф. се опитва да ви спре.

Ние напрегнато се гледахме един друг в очите. Облачните индиански зеници изпусаха неукротима ярост на едри порции и аз мислех, че ще ми откаже, но се излъгах.

— Какво пък, мистър Спейс — заговори той. — Молбата ви е напълно оправдана и освен това сте заслужили право на подобно удовлетворение. Моля, последвайте ме! Вътре ще ви обясня!

Обърна ми гръб и се запъти към лабораторията. Последвах го. Пътят ми прегради плешивия Уърлок. Юмруците му наподобяваха

ковашки чукове. Очите му бяха зачервени като на разярен бик. Представете си огромна камара бойно месо и мускули, и лице, което изразяваше едно желание — да ми пусне куршум в челото.

— Заповядайте на братовчед си, да не се преструва на буйстващ умопобъркан — предложих на Умани. — Кажи му, че съм поканен на вечеря...

— Позволи на мистър Спейс да влезе. Отдръпни се...

Уърлг продължи да ме унищожава с поглед, но се отмести и аз, след като му отвърнах по същия начин преминах край него и се оказах в лабораторията.

Тази приличаше по нещо на Натовата — тръби, казани, баки, искри, проводници, кабели, бълбукащи флуиди. Една от главите на Исма се наведе над окуляра на някакъв микроскоп, а очите на останалите ѝ глави се обърнаха към мен.

— Сам, не мислех, че татко...

— ...ще разкрие семейните си тайни? — захилих се. — Заслужих си инфото и го знаеш много добре.

Умани-индианеца кимна гордо и скръсти ръце на гърдите си. Харесваше му да изглежда като истински вожд. Жалко, че беше облечен в делови костюм. Явно не му достигаха перата бизоновите кожи, рогата и... Исма ми се радваше от душа.

— Не ми беше по сърце, но татко настояваше да си държа езикът зад зъбите, Сам.

— Хоуг! Истина е, вождът заповяда на дъщеря си, да държи устата си затворена.

— А сега ще му разкажеш всичко, нали татенце?

Уърлог се намърда между нас и очите му гледаха като обезумели.

— Аз пък казвам, че това евтино ченге няма нищо да узнае — загърмя той. — Сигурен съм, че работи за Ф. и се опитва да разкрие тайните ни!

— Уърлог, ти си глупак! — изкряска Умани. — Веднага ни остави сами. Ти оскърби човека, който спаси живота на дъщеря ми Исма!

— Продължавам да твърдя, че това е нагласено! — продължаваше да вика племенникът.

— Махай се от пътя ми! — заповяда докторът.

Уърлог се подчини на търпеливият индиански поглед и побърза да изчезне.

— Трябва да се извиня за братовчед си — каза докторът. — Той работи дни и нощи, а и тези покушения съвсем разстроиха нервите му. Освен това в образът на жирафоглав аз не бях най-добрия сътрудник при провеждане на лабораторни изследвания.

— Да забравим този незначителен инцидент — казах аз. — Просто ми кажете с няколко думи, какво става при вашите опити?

— А, вярно. — Той се приближи към заграден квадратен участък. Вътре в него имаше вдлъбнатина в пода, съвършено чиста и празна.

— Кълбата, мила — каза той на Исма.

Тя донесе две червени гумени кълба с различна големина.

— Хоуг, виждаш ли тези кълба? — избърбори той. После ги хвърли на чистия под. Кълбетата подскочиха и увиснаха във въздуха на известна височина. Малкото кълбо започна да обикаля голямото.

— Ама, че дивотия — изтръгна се он мен. — Какво преставлява това?

Ученият ми адресира мрачна индианска усмивка.

— Бледоликият не позволява на вожда да каже. Затвори уста и гледай кълбата.

— Кълбата показват въртенето на земята около Слънцето — обясни Исма. — Обикновено орбитата е равна, но може да бъде дестабилизирана.

Умани щракна някакъв тумблер и малкото кълбе се замята като пияно. Накрая то падна на пода.

— Аз, още не загрявам...

Докторът сви гневно гъстите си черокски вежди и се намръщи.

— Земята е в опасност, орбитата ѝ е нестабилна и изменена. Подобно е положението и на Марс. Всички планети на Слънчевата система са подложени на скрито манипулиране, въпреки че обикновения гражданин не възприема промените.

— Какво приказвате! — удивих се аз.

— Нима не е очевидно? Някой изменя орбиталните характеристики на всички тела в Слънчевата Система. Засега те не са критически, но опасността е голяма. Ако не се противопоставим, то...

— Патката ще бъде изпечена. А вие не давате тя да попадне в печката, нали? — най-после загрях, какво искаше да каже доктора.

— Точно така. Моят експеримент, с кодово обозначение ОРСТА, стабилизира орбитите. Но се сблъсквам с големи трудности. Не мога да твърдя със сигурност, че ще успея да спася Системата.

Наместих се на плоския дървен стол и се опитах да усвоя получената информация.

— Кое не разбирам, не го разбирам — признах си накрая. — Защо го правят? На кого е изгодно да дестабилизира планетите, които ако полетят по дяволите... Нима този, който го осъществява и сам няма да ги последва?

Умани въздъхна.

— Мисля, че не! Който предизвиква тези изменения, има база извън системата и последната фаза на разрушаване ще прекара там, в пълна безопасност. И ще ръководи оттам! Представи си само — деветте планети насочени една срещу друга. Космическа игра с камъчета, които подмята лошо дете.

— Каква е целта? — продължих да настоявам.

Вождът величествено сви плещи.

— Не мога да се досетя. Пътят на бледоликите е непонятен за индианците. Великият дух се гневи. Вождът е смутен.

— Единствено вие ли работите над този проблем?

— О, небеса, не. Поддържам връзка с десетки други по системата, но изглежда само аз се приближавам към решението. Ето защо глупавият ми живот е непрекъснато на мушка.

Пляснах с ръце.

— Ето какво било! Като някаква консерва със зрял боб. Цялата Система да върви по дяволите. Който стои зад тази работа, той не се хваща на дреболийки.

— Татко мисли, че това може да бъде само Кейн — намеси се Исма. — И понеже той организира отвличането ми, идеята изглежда благотворна.

Аз трепнах.

— Кейн има толкова делови интереси в Системата, че... Защо трябва да унищожават собствената си империя? Колко време ви трябва да измайсторите орбиталния стабилизатор?

— Около седмица — отговори Умани. — Ако успея да работя без покушения. През това време ще унищожа възникналите орбитални изменения и ще спася системата.

— Е, тогава моята работа свърши. Смятам да отлетя на Калисто и да си върна истинското лице.

Исма изглеждаше обезпокоена.

— Нима не искаш да се справиш с Кейн?

— Защо?

— Да разбереш, той ли е наистина Ф. И защо се опита да ни убие, защо ме отвлече, защо...

Прекъснах я.

— Ку-ку, приказваш съвсем правилно, но какво мога да направя? Нямам никакви улики против Кейн, ако употребя юридически език. Аз съм обикновен човек и не мога сам да се меря с него.

— Но ти на два пъти го надбяга — възрази Исма. — На Луната и на Меркурий. Защо не опиташ още веднъж?

— Изчезна любопитството ми. Тогава още не знаех кой е Ф. А сега изглежда това е самия Кейн и ако е тъй, то той е недосегаем. Прекалено голяма риба за мрежата ми. Нима не го разбираш?

Девојката кимна и с трите си глави.

— Прости ми, Сам. Просто не се сетих веднага. Позволих на емоциите да вземах връх над логиката. Не ти е работата да се мериш с този Кейн... Ние те наехме за определена работа, ти я завърши и ти имаш пълното право да си тръгнеш...

— Аз няма да тръгна, ако пожелаете да съм до вас. Ще остана тук, докато това съоръжение не заработи.

— Не, няма смисъл, в лабораторията папа е в безопасност. Зданието е снабдено с деструктозаглушител, а и Уърлг е до него.

— Колко добре се подреждат нещата — казах аз. — Тогава ти можеш да ме намериш на Марс.

— Благодаря ти, Сам. — Тя се приближи до мен и целуна върха на главата ми.

— Ей, — сетих се тогава. — Забравих да попитам за Никол. Къде е тя?

— Татко каза, че тя си е тръгнала малко след твоето заминаване. Казала, че се връща в Олд-Ню-Йорк.

— Това е така — потвърди Умани. — Дъщерята на вожда казва истината.

— Каза ли, защо?

— Не каза. Просто си тръгна. Седна в голямата небесна птица и отлетя в далечните краища.

Бавно си потърках шията.

— А аз си помислих, че ние с нея нещо ще предприемем. Мислех, че ще ме почака. Тя не остави ли някакво съобщение?

Умани поклати глава.

— Какво да се прави — въздъхнах аз. — Очевидно, престана да ми върви.

Две от главите на Исма почервеняха.

— Не бих казала така, Сам...

Тези думи утвърдиха собственото ми „аз“ и ми даде добър повод да се посмея по пътя.

Издание:
ОПАСНО. КРИМИНАЛНА ФАНТАСТИКА. 1992. Изд. Неохрон-
Универс, Пловдив. SF Трилър, No.4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.